விடுதலைப்புலிகள்

குரல் : 60 | ஆவணி - 1995 | அன்பளிப்பு : ரூபா 5/=

உள்ளே

★ **இரத்தக் கறை படிந்த நாட்கள்...**
''முன்னோக்கிப் பாய்தல்'' படுகொலைகளின் நெஞ்சை உலுக்கும் துயரங்களின் தொகுப்பு

★ **இன்னொரு மனப்புரட்சி அரங்கேறுகின்றது**
பாதுகாப்பு நிதிக்கு மக்களின் பேராதரவு

★ **கற்பூர வாசனையை கழுதைகள் அறியாது**
- கவியுரை

★ **ஆனையிறவில் குடியேற்றம் ?**

தமிழ்க் குழுக்களுக்கு அரசியல் தீர்வு;

விடுதலைப் புலிகளுக்கு இராணுவத் தீர்வு!

புதிய 'இராஜதந்திர' உபாயத்தினூடாக

விடுதலைப் போரை ஒடுக்க

சந்திரிகா அரசு சதி!

புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினால், தமிழினத்தின் தனித்துவத்தையும் உரிமைகளையும் நிலைநிறுத்துவதில் அவர்கள் கண்ணாய் இருப்பர் என்பதால் -

புலிகளை 'இராணுவத் தீர்வு' க்கு உரியவர்கள் என ஒதுக்கி விட்டு, ''தமிழர்களின் பிரதிநிதிகள்'' என்ற பெயரில் - தமிழர்களுக்குத் துரோகமிழைத்த குழுக்களை அழைத்துப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்துவதன்மூலம் -

''அரசியல் தீர்வு'' என்ற போர்வையில், தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒடுக்க சந்திரிகா அரசு சதிசெய்கின்றது.

(2ஆம் பக்கம் பார்க்க)

ஹாய் ..... பாட்டி!
நீயென்ன செய்கிறாய் இங்கே?
முன்னேறிப் பாய்ந்தோரின்
மூர்க்கம் தாங்காமல்
எல்லோரும்
' மூட்டையைக் ' கட்டிய பிறகும் -
வீட்டோடேயே வீற்றிருக்கிறாயே
சங்கதி என்ன?
போர் நீளும் பூமியிதில்
தள்ளாடும் வயதுனக்கு
என்னம்மா அலுவல்?
ரத்தம் தெறிக்கின்ற
யுத்த நிலத்தில்
சத்தமில்லாமல் குடிசைக்குள்
என்ன செய்து கொண்டு ... அட!
அதென்னம்மா கையில்!
தேநீரா..... !? அட்டகாசம்!
கொண்டு வா தாயே.
எதிர்ப் பாய்ச்சலாகப்
புலிப் பாய்ச்சல் செய்த
களைப்போடிருக்கிறோம்
கொண்டுவா!
குண்டு மழை நடுவிலும்
குழந்தைகளுக்குத் துணையாய்
அடுப்பெரித்தவளே!
நீ கஞ்சியூற்றினாலும்
அது பலம்!
கழனித் தண்ணீரூற்றினாலும்
அது விசை!
துளிருக்குச் சத்தேற்றும்
வேரே .. ! நம்பு -
துளிர்கள் விண்ணோக்கியே
நிமிரும்;
மண் நோக்கியல்ல!

தி. இனியவன்

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் அதிகாரபூர்வ ஏடு

புலிகளின் குரல்

மேலும் ஒரு மனப்புரட்சி அரங்கேறி வருகின்றது!

இதுவும் ஒரு புரட்சி என்பதில் எந்த வித சந்தேகமும் இல்லை. தமிழீழ தேசிய பாதுகாப்பு நிதிக்கான பணத்தை மன முவந்து - பெருந்தொகையில் - மக்கள் வழங்க முன்வந்துள்ள நிகழ்ச்சி, உண்மையில் தமிழரின் மன அரங்கில் நிகழ்ந்துள்ள - வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த - ஒரு புரட்சிதான். தமிழ்த் தேசியத்தின் வளர்ச்சி கொடுத்துள்ள தேசாபிமான உணர்வும், சிங்கள அரசின் கொடூர ஆட்சியால் எழுந்துள்ள இன்றைய யதார்த்தமும் ஒன்றிணைந்து, இந்த மனப்புரட்சியை ஏற்படுத்தி உள்ளன.

இதேவேளை. தலைவர் **பிரபாகரனின்** தலைமையில் மக்கள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையையும் அவரது தலைமைக்கு மக்கள் கொடுத்துள்ள பேராதரவையும், மக்களிடம் ஏற்பட்டுள்ள இந்த எழுச்சி துல்லியமாகக் காட்டுகின்றது. போராளிகள் - மாவீரர் குடும்பங்கள், ஏழைகள், பணவசதி படைத்தோர் என்ற பேதமில்லாமலும்; மத நிறுவனங்கள், சனசமூக நிலையங்கள் என்ற விதிவிலக்குகள் இல்லாமலும், தமிழீழ தேசிய பாதுகாப்பு நிதிக்கு மக்கள் வழங்கும் பேராதரவு காரணமாக, புலிகள் இயக்கமே - ஒட்டுமொத்தமாக - புளகாங்கிதம் அடைந்து போய் உள்ளது.

ஆயுதப் போரை நடாத்தும் ஒரு விடுதலை இயக்கத்தின் முதுகெலும்பு அதன் இராணுவ பலம் என்றால், அதன் குருதிச் சுற்றோட்டம் நிதிவளம் ஆகும்.

ஆட்தொகையிலும் - ஆயுதபலத்திலும் முன்பிருந்ததைவிடக் கணிசமான வளர்ச்சியைப் பெற்றபடி, மூன்றாம் ஈழப் போரை' புலிகள் நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்; போரிலும் முன்னணியில் இருக்கின்றார்கள். இந்த நிலையில், புலிகள் இயக்கத்தின் இராணுவ வளர்ச்சியைச் சிதைக்கும் இலக்குடன் **சந்திரிகா - ரத்வத்த அரசு**, மரபு வழிப் போர் முறையில் உள்ள ஒரு போர் உபாயத்தை ஈவிரக்கமின்றிப் பயன்படுத்த முயல்கின்றது.

அதாவது, படைக்கல சக்தியை அதிகம் பயன்படுத்திச் சமர்களை வெல்ல முயல்வதே. அந்தப் போர் உபாயம் ஆகும். தனது பக்கத்தில் உயிரிழப்புக்களைக் குறைக்கும் நோக்குடனும், தமிழர் தரப்பில் பெருமளவு உயிரிழப்புக்களை ஏற்படுத்தும் ஆசையுடனும், படைக்கல சக்தியை அபரிதமான அளவில் பயன்படுத்தச் சிங்களப் படைகள் முயல்கின்றன. முப்படைகளினதும் ஆயுத பலத்தை உபயோகித்து எறிகணைகள், பீரங்கிக் குண்டுகள், விமானக் குண்டுகள் மற்றும் அனைத்துவகை வெடிப்பொருட்களையும் ஒரு குறித்த பகுதியை நோக்கி ஒருங்கு திரட்டிப் பயன்படுத்தி, புலிகளுக்கும் - மக்களுக்கும் பாரிய உயிரழிவுகளை உண்டுபண்ணி, அதன்மூலம் சமர்களை வெல்ல அரசுப் படைகள் முயல்கின்றன. 'ஒப்பரேசன் முன்னோக்கிப் பாய்தலில்' தொடங்கி இன்றுவரை நடைபெறும் சிறு சிறு இராணுவ நடவடிக்கைகளிலும். இந்த அபரிமிதமான படைக்கல சக்திப் பயன்பாட்டை நாம் கவனிக்கலாம்.

சிங்களப் படைகள் மேற்கொண்டு வரும் இந்தவகைப் போர்முறை, செலவு கூடிய ஒன்றாகும்; ஆயினும், அரசு என்ற வகையில், அந்தச் செலவுகளை ஈடுகட்டக்கூடிய வசதி சிறீலங்காவுக்கு உண்டு.

இதேவேளை, 'முள்ளை முள்ளால் எடுப்பதுபோல', இப்போது சிங்களப் படைகள் பயன்படுத்தும் போர் உபாயத்தை முறியடிக்க, புலிகள் இயக்கமும் அதேவகைப் போர் உபாயத்தையே பயன்படுத்தவேண்டிய கட்டாயத்திற்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால், **அந்தப் பணக்காரத்தனமான போர் உபாயத்தைத் தத்தெடுக்கும் வலுவை எமது மக்கள்தான் புலிகள் இயக்கத்திற்கு வழங்கவேண்டும்.** பலத்த நம்பிக்கையை ஊட்டக்கூடிய வகையில், பெரும்பாலான மக்கள் அதை வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தமது உழைப்புக்களில் இருந்து அல்ல, தத்தம் சேமிப்புக்களில் இருந்து போராட்டநிதிக்குப் பணத்தைக் கொடுத்துவரும் தேசாபிமானச் செய்திகளை, அன்றாடம் நாம் அறிந்தபடியே உள்ளோம். நிதித்துறைப் பொறுப்பாளர் திரு. **தமிழேந்தி** அவர்கள் கூறியதுபோல, ''உத்தேசத் தொகையான 100 கோடி ருபாவை மக்கள் வழங்கி - தமது வரலாற்றுக்கடமையை நிறைவேற்றுவார்களானால், புலிகள் இயக்கமும் ஒரு வரலாற்று வெற்றியை மக்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கும் ''.

சிறு சிறு இராணுவ நடவடிக்கைகள் என்ற பெயரில் குடா நாடு மீதான பாரிய படையெடுப்பு ஒன்றிற்கான இராணுவ ஒத்திகைகளில், சிங்களப் படைகள் ஈடுபடுகின்றன

அந்தப் பாரிய படையெடுப்பின் தொடக்க நாள் எதுவென சந்திரிகா - ரத்வத்த அரசு தீர்மானிக்கலாம்; ஆனால், எவ்வளவு காலம் அது தொடர்ந்து நடைபெறப்போகின்றது - யாருக்குச் சார்பாக அது முடிவடையப் போகின்றது என்ற விடயங்களை. தமிழரின் படைபலம்தான் தீர்மானிக்கப்போகின்றது.

சிங்களப் படைகள் மேற்கொள்ள இருக்கும் படையெடுப்பை முறியடித்து - வெற்றிபெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை, புலிகள் இயக்கத்திற்கு உண்டு. அத்தகையதொரு வரலாற்று வெற்றிக்கான முன்னேற்பாடுகளில், தலைவர் **பிரபாகரன்** தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளார்.

இந்த நெருக்கடி மிகுந்த நிலைமையில் எமது மக்களிற்கும் ஒரு வரலாற்றுக் கடமை இருக்கின்றது; அதாவது, புலிகள் இயக்சத்தின் போர்த் தேவைகளை - அது ஆட்களை வழங்குவதோ அல்லதுநிதியை வழங்குவதோ - ஈடுசெய்யத் தயாராக இருப்பதுதான்! O

விடுதலைப் போரை ஒடுக்க...

(1ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சந்திரிகா அம்மையார் ஆட்சிபீடமேறி ஒரு வருடம் முடிவடைந்துவிட்டது. சமாதான வழிமுறையில் தமிழரின் தேசிய இனப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைப்பார் என்ற தமிழ் மக்களின் நம்பக்கையும் காலாவதி ஆகிவிட்டது. ''சமாதான விரும்பி'', ''முற்போக்காளர்'', ''மனிதாபிமானி'' என்ற உயர் தகுதிகளைக்கொண்ட ஒரு பெண் ஆட்சியாளர் என்ற பார்வை மாறி, இடபோது, போர்வெறிகொண்ட ஒரு சதிகாரப் பேரினவாதி என்ற மகுடமே சந்திரிகா அம்மையாருக்கு நிரந்தரமாகப்போகின்றது.

''புலிகளுடனான சமாதானப் பேச்சுக் காலத்திலேயே தனது அரசு போர்த் தயாரிப்புகளில் ஈடுபட்டிருந்தது'' என்று சந்திரிகா அம்மையார் அண்மையில் வெளியிட்ட அறிவிப்பு, அவரை ஒரு சதிகாரப் பேரினவாதி என அழைக்கப் போதுமானது. அதேவேளை, தமிழர் நிலத்தின் அரசியல் யதார்த்தம் பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தும், புலிகள் இயக்கத்தை ஒதுக்கிவிட்டு இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முயல்வது என்பது, உண்மையில் ஒரு சூழ்ச்சிகரத் திட்டம் என்பதில் ஐயமில்லை. புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினால், அவர்கள் தமிழினத்தின் தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்துவதில் கண்ணாக இருப்பார்கள் என்பது அரசிற்குத் தெரியும். ஆனால், ஒரு தனித்துவமான தேசிய இனம் என்ற அந்தஸ்த்தைத் தமிழ் இனம் பெற முயல்வதை, சிங்களப் பேரினவாதிகள் விரும்பவில்லை. எனவேதான், தமிழ் இனத்திற்குத் துரோகமிழைத்துவிட்டுக் கொழும்பில் தஞ்சமடைந்திருக்கும் தமிழ்க் குழுக்களை அழைத்து - அரசியல் தீர்வு என்ற போர்வையில் - வளர்ந்து வரும் தமிழ்த் தேசியத்தைச் சிதைக்கச் சந்திரிகா அரசு விரும்புகின்றது.

இதேவேளை. இந்த சூழ்ச்சிகரத் திட்டத்திற்கு சர்வதேச ஆதரவைப் பெற்றுவிடுவதற்காக. சந்திரிகா அரசு படாதபாடு படுகின்றது. 'தென்னாசியாவிற்கே முன்னுதாரணமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு சிறந்த தீர்வுத்திட்டம் இது' எனப் புகழாரம் சூட்டுவதன்மூலம், இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தின் அடிவருடிகளான பத்திரிகைகளும் சந்திரிகா அரசின் சர்வதேசப் பிரசாரத்திற்கு முண்டுகொடுத்து வருகின்றன.

இவை ஒருபுறமிருக்க, ''தமிழர்களுக்கு அரசியல் தீர்வுத்திட்டம்; புலிகளுக்கு இராணுவத் தீர்வு'' என்று கூறிக்கொண்டு. தமிழர் நிலம் மீது - குறிப்பாக வடபுலம் மீது - பாரிய படையெடுப்பு ஒன்றை மேற்கொள்ளவும், சந்திரிகா அரசு முயன்றுவருகின்றது. மாரிமழை தொடங்க முன்னர் அந்தப் படையெடுப்பு ஆரம்பித்துவிடும் என்று, கொழும்புப் பத்திரிகைகள் தெரிவிக்கின்றன. அதேவேளை, கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்தும் தென் பகுதியில் இருந்தும் படையினர் வடக்கு நோக்கி அனுப்பப்படுகின்றனர்.

இவ்விதம் வெளிப்படையான படையெடுப்பு ஒன்றிற்கு அரசுப் படைகள் ஆயத்தமாகும் அதேவேளை, தமிழர் நிலத்தில் நாசவேலைகள் புரிந்தும் - சதிமுயற்சிகளை மேற்கொண்டும் புலிகளின் தலைமையை அழித்துப் போராட்டத்தை நசுக்கும் எண்ணத்துடன், ஒரு புலனாய்வுப் போரையும் எதிரிகள் நடாத்த முனைகின்றனர்.

இவ்விதம். இராணுவரீதியாக - அரசியல்ரீதியாக - சர்வதேச மட்டத்திலான புலிகள் எதிர்ப்பு பிரச்சாரரீதியாக - புலனாய்வுரீதியாக என்று, நான்குமுனைத் தாக்குதலை எமது விடுதலைப் போராட்டத்தின்மீது தொடுத்துப் போராட்டத்தைச் சிதைக்க, சந்திரிகா அரசு முயன்று வருகின்றது.

எனினும், சர்வதேச புலிஎதிர்ப்புப் பிரச்சாரமும் உள்ளூர் மட்டத்திலான அரசியல்ரீதியான சூழ்ச்சிகளும், ஏறக்குறைய தோல்விகண்டுவிட்டன; வெளிநாட்டில்வாழும் தமிழ்மக்களின் எதிர்ப் பிரச்சாரத்தாலும், எமது மக்களின் அரசியல் விழிப்புணர்வாலும் இந்தத் தோல்வி அரசுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

ஆயினும், இராணுவப் படையெடுப்பையும், புலனாய்வுப போரையும் எதிர்கொண்டு முறியடிக்கவேண்டிய தேவை உள்ளது. மக்களின் இடைவிடா எச்சரிக்கை உணர்வாலும், இளம் சமூகம் புலிகள் இயக்கத்துடன் இணைந்துகொள்வதன் மூலமும், எதிரியின் சவாலை முறியடித்து வெற்றிபெற முடியும்! O

இரத்தக் கறை படிந்த நாட்கள்

"சமாதானம்! சமாதானமே என் மூச்சு! நான் ஏற்படுத்தப் போவது சமாதானத்தையன்றி வேறொன்றையல்ல!" - ஓராண்டுக்கு முன்னர் இந்துமா சமுத்திரத்தின் இரைச்சலோடு சங்கமித்து, தீவின் செவிகளில் தேனெனப் பாய்ந்தது அந்த அசரீரி! மண்ணில் வந்து இறங்கிவிட்ட விண்ணின் தேவதையோ அவள்?!

இனங்கள் சிலிர்த்தன! உலகம் வியந்தது! வரலாற்றில் நம்பிக்கையின் ஒளி மின்னியது. கனவில் கூடக் காணாதது கண்ணெதிரில் நிகழப்போவதாகப் புளகாங்கிதமடைந்தது தமிழினம்.

"இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை தான் உண்டு! தமிழர்களுக்கு பிரச்சினைகள் உண்டு!" - திருவாய் மலர்ந்தருளினாள் அன்னை. "ஆனால் - அதற்கு இராணுவ வழிமுறைகளில் தீர்வுகாணவே முடியாது"

"ஓகோ! அப்படியா......! நீங்களல்லவோ தலைவி...... சரி, அப்படியானால் எந்த வழியில்...

"அமைதி வழியில்; பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமாக மட்டுமே தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முடியும்."

அடியடா புறப்படலையில! அதுதானே பார்த்தம்; நீங்களென்ன...... நீங்கள் படிச்ச படிப்பென்ன ...... நீங்கள் படிச்ச இடங்களென்ன...... உங்கட சிந்தனைப் போக்கென்ன...... உங்களுக்கு விளங்காததா என்ன ..... சரிதாயே...... பேச்சுகளை யாருடன் ஆரம்பிக்கப் போகின்றீர்கள்......?

"தமிழர்களின் முக்கிய பிரதிநிதிகளாகப் புலிகள் உள்ளனர் அதனால் அவர்களுடன் பேசியே தீர்வு தேட வேண்டும்."

ஆகா! அற்புதம்! சரியாகச் சொன்னீர்களம்மா. இதுவரை எந்த ஒரு பேரினவாதத் தலைவரும் சொல்லாத வார்த்தைகளையல்லவா நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்! உங்களுக்குத்தான் நிலைமையின் யதார்த்தமே புரிந்திருக்கின்றது ... நல்லது பெருமாட்டி; ஆனாலும் ஒரு சந்தேகம் உறுத்துகிறது.. சில சமயம் பேச்சுவார்த்தை முறிந்து போகுமானால் திரும்பவும்......

சடாரென வருகிறது பதில் -

"மீண்டும் பேச்சு வார்த்தையே!"

அருமை!

ஆமாம். அப்படித்தான் சொன்னாள்; எப்படியெல்லாம் நாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம்! இப்போது பாருங்கள்; இப்படியாக அல்லவா மாறிவிட்டாள். நாங்கள் நினைக்கவேயில்லை.

நம்பிக்கிடந்த நெஞ்சங்களின் மீது அந்த அன்னை நாசம் விழுத்தினாள். போரற்ற சமாதானமே கொள்கை என்றவள் போர் மூலமாகச் சமாதானமே கொள்கை என்றாள்.

அவளுடைய புதிய கோட்பாட்டின் தார்ப்பரியத்தை தமிழர்களும் தமிழீழமும் மட்டுமல்ல, அனைத்துலகமுமே விளங்கிகொண்ட அந்த நாட்கள் கொடூரமானவை.

1995ஆம் ஆண்டின் யூலைத் திங்கள் 9 ஆம், 10 ஆம், 11 ஆம் திகதிகள். தான் அரங்கேற்றிய "சமாதானத்திற்கான போரின்" விறுவிறுப்பான அத்தியாயத்தை சந்திரிகா காட்சிப் படுத்தினார். அது தான் 'முன்னோக்கிப் பாய்தல்'. "பேச்சு வார்த்தை முறிந்தால் மீண்டும் பேச்சுவார்த்தை" என்று சொன்ன வார்த்தை மாறாமல் - பீரங்கிகளின் குழல் வாய்களால் பேசத்தொடங்கினார்.

"புலிப் பயங்கரவாதிகளின் கோரப் பிடிக்குள்ளிருந்து யாழ்ப்பாண மக்களை மீட்டெடுத்து, சந்திரிகாவின் படைகள் குடும்பம் குடும்பமாக மேல் உலகத்திற்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தன.

"மக்களின் முக்கிய பிரதிநிதிகள்" என்றவர்களை "மக்களிலிருந்து பிரிக்கும் மூலோபாயத்திற்காக", கருப்பையில் இருக்கும் சிசுவிலிருந்து வாழ்வை முடிக்கும் வயோதிபர்கள் வரை கொல்லப்பட்டரர்கள்.

குடாநாட்டுக் குடியிருப்புக்களைக் குண்டுகள் குதறிக் கொண்டிருந்த வேளை - கொழும்பில் - ஒய்யாரமாக வீற்றிருந்து மென்பானம் அருந்தியபடி, அந்த 'சமாதானப் பேரரசி', "யாழ்ப்பாணத்தில் 'செல்'கள் விழுகின்றனவா?" என்று 'நக்கலாகக்' கேட்டாள்.

தனது எதிர்காலம் பற்றிய கேள்வியொன்றுக்கு, "என்னைப்பற்றியல்ல; என் பிள்ளைகளைப் பற்றியே கவலைப்படுகிறேன்" என்றவர், தமிழர்களின் பிள்ளைகள் நிர்க்கதியாவதைப் பற்றி நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

அழியமாட்டாத ஆழ வடுக்களைத் தேசத்தின் ஆன்மாவில் கிழித்துவிட்டார் சந்திரிகா.

அந்தக் கொடிய நிகழ்ச்சிகளின் கரிய - கருகிய நினைவுகளில் சில இங்கே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

இவைவெறுமனே தகவல்களுக்காகத் தரப்பட்டவையல்ல;

எமக்கு இது ஒரு பாடம்.

இதுவரை நாம் செய்திருந்தது என்ன? இனி மேல் நாங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன?

தமிழரெனப் பிறந்த ஒவ்வொருவருமே இது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளோம்! O

குளிப்பு

குண்டு மழை; பீரங்கிகளின் ஓய்வற்ற முழக்கம்!

கதிகலங்கி ஓடிய சுழிபுரம் கிராமம், நவாலி தேவாலயத்தில் தஞ்சம புகுந்திருந்தது.

சரவணபவானுக்கு 34 வயது; ஒரு கடற்றொழிலாளி. பராசக்திக்கு 26 வயது. தம்பதிக்கு 4 குழந்தைகள் - சர்வானந்தன், திருக்குமரன், ரோகினி, கடைசிக்குழந்தை புனிதாவுக்கு மூன்றே வயது.

புனிதாவைத் தோளில் தூங்க வைத்திருந்த போது -

அந்த இரைச்சலின் உறுமலைத் தாய் கேட்டாள்!

நிலத்தைக் குறிவைத்து வெறித்தனமாகக் குத்திப் பதிந்தது 'புக்காரா!'

நொடிப்பொழுதுகளின் இடைவெளி.

மற்றைய பிள்ளைகளை வெளியில் கலைத்துவிட்டு, கையிலிருந்த குழந்தையோடு முற்றத்திற்கு ஓடிவந்து -

மரத்தோடு விழுந்து, உடலிடுக்குகளால் குழந்தையைச் சூழ்ந்தபடி பதுங்கவும -

குண்டுகள் இலக்குகளைத் தொடவும் சரியாக இருந்தது.

புழுதியும், புகையும் கலைய -

குழந்தையைத் தைக்காமல் குண்டுச் சிதறல்களைத் தன்னில் தாங்கி, உருக்குலைந்து கிடந்தாள் அம்மா!

இரும்புத் துண்டு நாரியில் துளைத்து நெஞ்சைச் சிதைத்திருக்க -

பாலருந்தி வளர்ந்த முலைகளிலிருந்து குருதி வழிந்து குளிப்பாட்ட, குழந்தை மயங்கிக் கிடந்தது! ◡

முடிவு

ஊர் இணுவில் தெற்கு. 'துரை வீதி'யில் அவர்கள் குடியிருந்த வீடு.

சுப்பையா தேவநாயகம் என்பது அவருடைய பெயர்.

மனைவி தவஞானசரஸ்வதி.

மூன்று பிள்ளைகள் -

மூத்தவள் சலஜாவுக்கு 12 வயது; அடுத்தவன் லாவண்யனுக்கு 10 வயது; கடைக்குட்டி மனோதிகா 8 வயதுச் சிறுமி.

இணுவில் இந்துக் கல்லூரியில் அவர்கள் மாணவர்கள்.

பச்சைக் குழந்தைகள்; தேசத்தின் நாளைய தூண்கள்.

வசதியான குடும்பம் அல்ல,

சின்னதாக மிதிவண்டித் திருத்தகம் ஒன்று அந்தக் குடும்பத்துக்குச் சொந்தம்.

வாழ்க்கை ஓட்டத்திற்கும் வருமானத்திற்கும் சமநிலை நிலவியது.

'முன்னோக்கிப் பாய்தலின்' முதலாம் நாள் -

காலை எட்டு மணியிருக்கும்.

வெடியோசைகளால் அதிர்ந்த குடும்பம், வீட்டின் முன்கூடத்தில் கூடியிருந்தது.

பக்கத்து வீட்டு அய்யாக்கிளி மாஸ்ரரும் வந்து இருந்தார்.

பேயிரைச்சலோடு நெருங்கிய 'புக்காரா' - சொல்லி வைத்ததைப் போல குண்டைப் போட்டது.

இலக்குத் தவறாத அடி.

வீட்டின் முன்கூடம் புழுதியாய்த் தெறித்தது.

அந்த இளம் குடும்பத்தில் -

எஞ்சியவர்கள் எவருமேயில்லை......

அய்யாக்கிளி மாஸ்ரருங்கூட! ○

அடையாளம்

சுழிபுரம் மேற்கைச் சேர்ந்த குடும்பம் அது.

தந்தைக்கு 40 வயது. ஆறுமுகம் குணரட்ணம் என்பது பெயர்.

காங்கேசன் துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலை இயங்கிய காலத்தில், அவர் அதன் பணியாள்.

தாய் ரோகினிக்கு 35 வயது.

மூன்று பிள்ளைகள் -

தர்சினிக்கு 13 வயது; பிரணவனுக்கு 6 வயது; விதுாசனுக்கு இன்னும் முழுமையாக ஒரு வயதுகூட ஆகவில்லை.

'முன்னேறிப் பாய்ந்தவர்களின்' மூர்க்கத்தனம், அவர்களை ஊரைவிட்டு ஓட வைத்தது.

''பாதுகாப்பு''த் தேடி அந்தத் தேவாலயத்தில் அடைக்கலமாகியிருந்த மக்களோடு, அவர்களும் கலந்தார்கள்.

மாலை 5. 00 மணி.

அந்த அரக்கத்தனமான செயலைப் புரிந்துவிட்டு, 'புக்காரா' எழுந்து பறந்து போய்விட்டது.

அவருடைய பெயர் நடேசு சித்திரபாலு; வயது 52. அவரது மனைவி நாகேஸ்வரி; 44 வயது. அவர்களது பிள்ளைகள் ஜயமதி (27), பிரபாகரன் (22), தனேஸ்வரி (17), ஜெயபாலினி (15) -

அவர்களது இன்னொரு மகன் மகேந்திரன் (29), மகனின் மனைவி வசந்தகுமாரி (23)-

அவர்களது இன்னொரு மகள் மதிவதனா (24), மகளின் கணவன் நாகேசு கோபாலகிருஷ்ணன் (26); இவர்களது பிள்ளைகள் கோ. பிரதிபா (3), கோ. ருஜந்தன் (2) -

அவர்களது இன்னொரு மகளான சிவமதியின் பிள்ளை சயந்தன் (11) -

திருமதி சித்திரபாலு நாகேஸ்வரியின் சகோதரி லீலாவதி (52), அவரது கணவர் க. நல்லையா (52)-

ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இந்தப் பதினைந்து பேர்களோடு! -

அவர்களுடைய வீட்டிலேயே ஒரு குழந்தையென வளர்ந்த சிங்கராஜா ரஞ்சனி என்ற 11 வயதுச் சிறுமியும்......

கோபாலகிருஷ்ணன், பக்கத்து வீட்டு நண்பர் முருகானந்தனுடன் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது -

போர் விமானம் தம்மை நோக்கிக் குத்திப் பதிவதைக் கண்டார்! கண்டவர் -

சின்னத்துரை ஐயாவுக்கும், அன்னப்பிள்ளை அம்மாவுக்கும் வட்டுக்குள் போய்விட்ட வயது.

மற்றெல்லாப் பிள்ளைகளும் மணமாகிப் போய் விட, கடைசி மைந்தன் மட்டும் பெற்றோருடனேயே இருந்தான்.

நோயொன்றுக்குக் கால் ஒன்றைப் பறிகொடுத்திருந்த அப்பாவுக்கும், சுகயீனங்களால் இயலாமல் போயிருந்த அம்மாவுக்கும் -

அவன் தான் பல்லக்கு; காவல்; வாழ்வு.

சண்முகநாதனுக்கு 24 வயது.

தங்களுக்காகத் தன்னை வருத்தியவனுக்காக பெற்றோர்கள் வருந்தினார்கள்: அவனையும் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தினார்கள்.

அவளுக்குப் பெயர் காசிவதி. வயது 21

சந்திரிகா அம்மையார் சமாதானம் பேசிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள், அவர்களது மணநாளானது.

சந்திரிகா போர் தொடுத்த பின்பு ஒரு நாள் அவரது படைகள் முன்னேறிப் பாய்ந்தன.

நவாலித் தேவாலயத்தின் அயலில் அவர்களும் தஞ்சம் புகுந்திருந்தார்கள்.

'புக்காரா' நிகழ்த்திய கோரம்!

ஆறு மாதங்களின் முன் மணக்கோலத்தில் நின்ற மகன் -

படுகாயப்பட்டு வீழ்ந்த அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் எதிரில் -

பிணக்கோலமாய் வீழ்ந்தான்!

கதறித் துடிக்கின்ற அவனது இளம் மனைவியின் கருவில், வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் அவனது வாரிசு -

அப்பாவைக் கொன்றோரின் கணக்கை நாளை முடிக்கும்! ○

சமாதானப் பேரரசி, இறைவனின் சந்நிதானங்களில் மக்களுக்குத் தீங்கிழைக்கமாட்டாள் என நம்பிய எல்லாச் சனங்களையும் போல -

அன்று - அவர்களும் - நவாலித் தேவாலயத்தில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

குருதியில் தோய்ந்த அந்தக் கோரம் நிகழ்ந்த மூன்றாம் நாள் -

யாழ்ப்பாண மருத்துவமனையின் பிரேத அறையில் -

குணரட்ணத்தின் தந்தை சின்னவி ஆறுமுகம்

பிணக்குவியலின் நடுவில், அந்த ஐந்து சடலங்களையும் அடையாளம் காட்டினார்! ○

"சமாதானப் போர்"

ஊர் சுழிபுரம் மேற்கு; ஐயனார் கோவிலடிக்குப் பக்கத்தில் அவர்களது குடியிருப்பு.

பீரங்கிக் குண்டுமழை ஊரைக் குடியெழுப்பியது.

தன் மனைவி, பிள்ளைகள் இருந்த இடத்தை நோக்கி எழுந்து ஓடத்துவங்க -

பேரோசையோடு சிதறின குண்டுகள்!

ஓடிக் கொண்டிருந்த கோபாலகிருஷ்ணனின் தலை, வாள் வெட்டியதைப் போலக் கழுத்தோடு தெறித்து விழ -

ஓடிய வேகத்தில், இன்னும் இரண்டு அடிகள் எடுத்துவைத்துச் சரிந்து வீழ்ந்தது வெறும் உடம்பு!

முதுகு கிழிந்த நிலையில் பிரபாகரனும், தலை வெடித்த நிலையில் சயந்தனும் சடலங்களாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த மூவரையும் தவிர்ந்த மற்றவர்களில் -

சிலர் இறைச்சிக் குவியல்களாகத் தன்னும் மீட்கப்பட்டார்கள் -

ஏனையவர்கள் அந்த நிலையில்கூட மீட்கப்படவில்லை! ○

கடன்

சுழிபுரம் மேற்கு.

ஆனால்...

நிச்சாமம் காளி கோவிலடி -

சங்கானை.

சிவகுமாரனுக்கும் தெய்வநாயகிக்கும் ஒரே பிள்ளை. பெயர் ஜெனித்தா; ஆறே வயதுச் சிறுமி.

உக்கிர 'செல்' வீச்சுக்குத் தப்ப, அவர்கள் ஊர்விட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வழியில் -

சிவகுமாரனின் சகோதரரான உதயகுமாரன்.

தனது இரண்டு பிள்ளைகள் சதீஸ்குமார் (13) உஷாநந்தினி (12) ஆகியோரோடு, தாயார் பொன்னர் நாகமுத்துவையும் (75) ஏற்றிக்கொண்டு, மோட்டார் சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தார்.

அவருடன் - தமது பிள்ளை ஜெனித்தாவையும் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டார்கள் பெற்றோர்கள். மனதுக்கு நிம்மதி -

''கடவுளே! பிள்ளையாவது தப்பட்டும்.''

ஆனால் -

மோட்டார் சைக்கிள் நவாலித் தேவாலயத்தை அடைவதற்கும், 'புக்காரா'க் குண்டுகள் நிலத்தை மோதி வெடிப்பதற்கும் அதிக நேர இடைவெளி இருக்கவில்லை.

மோட்டார் சைக்கிள் 'சுக்கல் சுக்கலாய்ச்' சிதறிப்போனது.

அதில் வந்த ஐவரும்...... !?

பிய்ந்து சிதறிய உடற்கூறுகளைச் சேர்த்தெடுத்ததில், ஏனைய பேரும் தான் தேறினார்கள். பிள்ளை இல்லை.

இடம்பெயர்ந்திருந்த வீடொன்றில் மரணக் கிரியைகளும், எட்டுச் செலவும் செய்து முடித்து இரண்டாம் நாள் -

கடைத்தெருவுக்குப் போயிருந்த சிவகுமாரனின் கண்களில் தட்டுப்பட்டது அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தி.

மருத்துவமனை அழைப்பு விடுத்திருந்தது.

''ஜெனித்தா என்ற சிறுமி காயங்களுடன் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார்! உறவினர்கள் உடன் வரவும்.''

மகிழ்ச்சி; இன்ப அதிர்ச்சி!

அந்த இடத்திலிருந்து நேராகவே மருத்துவமனைக்கு ஓடினார். கட்டில் கட்டிலாய்த் தேடினார்.

புண்பட்ட மேனியெங்கும் மருந்திட்டுத் துணி சுற்றிச் சோர்ந்திருந்து -

குழந்தை சிரித்தது. தந்தையைக் கண்ட உளப்பூரிப்பில், உடல் நோக்களை மறந்து குழந்தை சிரித்தது.

கட்டியணைத்து -

தந்தை அழுதார். இல்லையென்றான பிள்ளையை உயிரோடு கண்ட மெய்சிலிர்ப்பில் தந்தை அழுதார்.

உண்ணவும் குடிக்கவும் தேவையான எல்லாம் வாங்கி, அவசர அவசரமாக அருகில் அடுக்கினார்; குழந்தைக்கு முத்தமிட்டார்.

''நான் ஓடிப்போய் அம்மாவுக்குச் சொல்லி கூட்டிவாறன் மகள்......படுத்திருங்கோ.''

மனைவிக்கு உடல் உறைந்தது.

ஆனாலும் ஒரு மகிழ்ச்சி......

இருவருமாய் மருத்துவமனைக்கு ஓடிவந்தார்கள. உள்ளத்தில் வேகத் துடிப்பு ஒரே ஒரு பிள்ளையைக் காண அந்தரப்படும், பெற்ற மனத்தின் உணர்வுக்கொந்தளிப்பு.

அன்னை கட்டிலை நெருங்கினாள்; ஆரத் தழுவும் ஆனந்தத்தோடு அன்னை கட்டிலை நெருங்கினாள்.

அங்கே பிள்ளையைக் கண்டாள்...!...!

ஆனால் -

பிள்ளையாக அல்ல .....பிணமாக ! ○

நினைவு

அப்பாவுக்குப் பெயர் கனகசபை வாமதேவன்; அம்மா தர்மமணி ; மூன்று குழந்தைகள்.

மூத்தவன் றஜீகரன்.

ஐந்து மாதங்களுக்கு முன்னர்தான், அச்சுவேலிச் சண்டையொன்றில் வேங்கை வீரனாய்க் களப்பலியாகினான்.

அவன் - 2ஆம் லெப். குமரன்

போராட்டத்திற்குப் பிள்ளையைக்கொடுத்த ஓர் உன்னத குடும்பம்.

அடுத்தவன் கஜீகரன்; 13 வயது. தாவடி தமிழ் கலவன் பாடசாலையின் ஆறாம் ஆண்டில் - வாழ்வுக்கு அத்திவாரத்தை இட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அடுத்தவள் சிந்துஜா. உலகத்தைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வயதுச் சிறுமி.

அகோர 'செல்'லடி அது 'முன்னோக்கிப் பாய்தலின்' இரண்டாம் நாள். அக்கம் பக்கமெல்லாம் அதிர்ந்தது.

வீட்டை விட்டு ஓடித் தூரப்போவதைத் தவிர, உயிர்க்காப்புக்கு வேறு வழியில்லை.

அகப்பட்டவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறி, படலை கடந்து வீதிக்கு வர -

''அம்மம்மா...... அண்ணான்ர படத்தை எடுக்கேல்ல......''

மறந்துபோன தவறு பெற்றோரின் நெஞ்சில் 'நறுக்'கென்று தைத்தது.

''நான் ஓடிப்போய் எடுத்துவாறன்'' - கஜீகரன் வீட்டுக்குள் ஓடினான்.

அவன் ஓடி வீட்டுக்குள் நுழைய -

பீரங்கிக் குண்டுகள் அவர்களைச் சூழ விழத் துவங்கின. வீட்டுக்கு உள்ளே, வெளியே, முற்றத்தில், வீதியில்......

சன்னங்களின் சிதறல் அம்மாவையும் சிறிதாகக் காயப்படுத்திவிட்டது. இனியும் நிற்க முடியாது; ஆனால், உள்ளே போனவன் வரவில்லையே .. தேடவும் எறிகணைகள் விடவில்லை.

''அவன் பின்பக்கத்தால ஓடி வந்திடுவான், நாங்கள் போவம்''

போகத்தீர்மானித்திருந்த உறவினர் வீட்டை அவர்கள் சென்றடைந்து, காயப்பட்ட அம்மாவுக்கு மருந்துகட்டி, அன்றைய நாள் இருண்டு அடுத்த நாளும் விடிந்துவிட்டது -

கஜீகரன் வந்து சேரவேயில்லை.

அம்மாவுக்கு அமைதி கெட்டது.

ஓய்வற்ற 'செல்'லடி மாலையில் ஓய - சிந்துஜாவோடு தாயும் தந்தையும் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள் -

வீடும் காணியும் கிடந்த கோலம் - அலங்கோலம் !

செல்லுகள் 'தாளித்திருந்தன !'

அடிவளவுக்குள் -

கூடுதலாகக் கரைந்து பறந்து திரிந்தன காகங்கள். நெஞ்சு 'திக்'கென்றது.

அங்கே ! -

வீழ்ந்து கிடந்த மரந்தடிகளின் முறிவுகளுக்குள் சதைத் துண்டங்கள்......

சிதறிய தலை, பிய்த்தெறியப்பட்ட கை, சிதைந்த கால், நீல நிறக் காற்சட்டை...... உடைந்துபோய் மூத்தவனின் படம்.....

அப்பாவும் அம்மாவும் குலுங்கிக் குலுங்கி அழத்தொடங்கினார்கள்.

அழுத கண்களுடன் -

உடைந்து கிடந்த பெரியண்ணாவின் படத்தை எடுத்துக்கொண்டாள் சிந்துஜா ! ○

அர்த்தம்

குருசாமி ஐயா செத்துப்போன பிறகு, மகேஸ்வரி அம்மாவின் பொழுதுகள் பேரப்பிள்ளைகளோடுதான் கழிந்தன.

அவர்களுடைய சிரிப்பில், அம்மா ஆண்டவனைக் கண்டாள்.

அம்மாவுக்கு இரண்டு மகள்மார். மூத்தவள் அருந்தலாதேவி; அடுத்தவள் ஆனந்தசோதி.

மூத்தவளுக்கு மணமாகி மூன்று குழந்தைகள்; பிள்ளைகளின் அப்பா நகுலேஸ்வரன்.

நகுலேஸ்வரன் அம்மாவில் - தன் மாமியில்- கொண்டிருந்த அன்பு அலாதியானது. அது ஒரு வித்தியாசமான - நெருக்கமான - உறவு.

அந்த உக்கிர நாள் -

ஊர்ச் சனங்களெல்லாம் வீடு வாசல்களைவிட்டு வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர்.

''அரிசி வாங்கிச் சமைச்சுச் சாப்பிட்டிட்டு. நாங்களும் எங்கையாவது வெளிக்கிடுவம்'' அம்மா தான் கடைக்குப் புறப்பட்டாள்.

அம்மா கடையடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்த அந்த நேரத்தில், கடையடியில் நின்ற சனக் கூட்டத்தைக் குறி வைத்து. ஏவுகணைகளை வீசியது 'புக்காரா'.

காயப்பட்டு வீழ்ந்து கத்திக் குழறியவர்களையும், கத்திக் குழற முடியாமல் செத்து வீழ்ந்தவர்களையும், அகப்பட்ட வாகனங்களில் ஏற்றி அனுப்பி விட்டார்கள் தப்பியவர்கள்.

மறுநாள் -

யாழ். மருத்துவமனையின் பிரேத அறையிலிருந்து - கண்ணீரால் கையெழுத்திட்டு நகுலேஸ்வரன்தான் - அம்மாவைத் தூக்கினார்.

கிரியைகள் முடித்து அடக்கம் செய்யக்கூடிய நிலையில் அம்மாவின் உடலைக் குண்டுகள் விட்டுவைக்கவில்லை.

நேராக காரைக்கால் சுடலைக்கே கொண்டு வந்தார்.

செல்லடியில் வீழ்ந்த இன்னொரு சடலத்தை எரிக்க வந்து நின்றவர்களிடம் -

அம்மாவையும் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு -

வீட்டுக்குப் போய் மற்றவர்களைக் கூட்டிவந்து காட்டினார்.

அவர்கள் கதறி அழுதார்கள். ஆறுதல் சொல்ல யாருமே இல்லாத, சுடலை வெளி அது.

பிய்ந்துபோன பிரேதத்தைச் சுற்றி தனித்து நின்று அவர்கள் அழுதார்கள்.

அவர்களைத் திரும்பவும் வீட்டில் விட்டுவிட்டு. விறகு வாங்கி வண்டிலில் கொண்டு வந்து, தனியனாய் நின்று அடுக்கி, அம்மாவை அதில் வளர்த்தி, சிதைக்குத் தீ மூட்டி வைத்தார் மருமகன்.

வெளிறிய முகத்தோடு தனது உள்ளக் கொதிப்பை நகுலேஸ்வரன் சொன்னார் -

'' ஆடுமாடுகள் வெட்டிறதைப் பார்க்கிறதுக்கே நான் பயப்படுறனான் தம்பி...... இப்ப எல்லாமே மரத்துப் போச்சுது. சொத்து சுகம் சேர்த்து என்ன பிரயோசனம்? அடிவாங்கி அடிவாங்கி...... இந்த வாழ்க்கையில அர்த்தமே இல்லாமப் போச்சு. பிள்ளை குட்டியள் தனிச்சுப் போங்கள் எண்டு தான் யோசிக்கிறன் -

இல்லாட்டிக்கு இயக்கத்தில சேர்ந்திருப்பன் !'' ○

'மனிதம்'

பகலில் கூலி கிடைத்தால்தான் இரவிலாவது தீனி கிடைக்கும்.

இன்றைய உழைப்பில் மீதியில்லையென்றால், நாளைய காலையில் பாணுமில்லை!

மாற்றியுடுக்கக்கூட உடையற்ற பெருந்துயருக்குள் குழந்தைகள் வாடினார்கள். ''கொடிதிலும் கொடிது இளமையில் வறுமை.''

சிவரத்தினம் - கௌரி தம்பதிக்கு குழந்தைகள் ஆறு அல்ல; 'ஏழு'தான் ஜிம்மியையும் அவர்கள் பிள்ளையாகத்தான் வளாத்தார்கள்

ஆனால் -

ஏழாலை மயிலங்காட்டில் -

மாட்டுத் தொழுவத்தைப்போல ஒரு உதிர்ந்த கொட்டில்தான் அவர்களுக்கு வீடு!

மகிழ்ச்சியோடு இல்லாவிட்டாலும் - சீவியத்தைக் கவலையில்லாமல் ஓட்டவைத்த சீவல் தொழிலுககு -

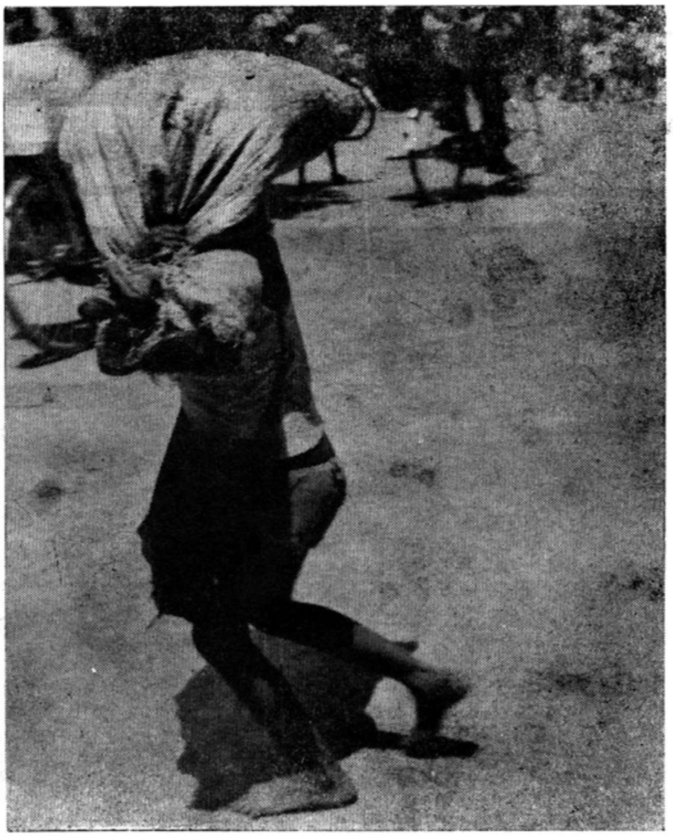

அவரது நெஞ்சுவலி வந்து குறுக்கே விழுந்ததால் -

குடும்பத்தைக் கொண்டிழுக்க, பெற்றோர்கள் இருவருமே கூலி வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எழுந்தது.

அன்றிலிருந்து -

ஏழ்மையின் அடையாளங்களை அந்தக் குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு அங்கமுமே சுமக்கத் துவங்கியது.

பாவம்.

கிடைக்கும் சொற்பத்தைப் பங்கிட்டு உண்ணும் போது, 'ஏழு' பிள்ளைகளுக்குமே அது அமிர்தம்.

தமக்கே உணவில்லாத கஷ்டத்திலும் தனக்கும் உணவளிக்கும் அவர்களின் பாசத்தில், 'ஜிம்மி'யின் கண் கசியும்; அன்புணர்வோடு வாலை ஆட்டும்.

நன்றியுள்ள மிருகம்.

அந்த நாள் -

மதியச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு, முற்றத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகளுக்குப் பக்கத்தில் - விழுந்து முழங்கியது பீரங்கிக் குண்டு!

வயிறு பிரிந்து தூக்கியெறியப்பட்டான் செந்தூரன்.

கை கால்கள் சிதறி, குடல் வெளியேறி வீழ்ந்தாள் கஸ்தூரி.

வேதனை குடியிருந்த வீட்டின் மடியில் விழுந்தது கொடுமை.

நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு குழறிய அந்த அன்னையின் அலறல் -

நெஞ்சை உலுக்கச் செய்யும் கதறல்.

உடல்கள் உடல்களாகவும் இல்லை; அவற்றைப் பொறுக்கிச் சேர்க்க ஊரில் ஆட்களும் இலலை.

இரண்டு கைகளாலும் வாரி மகளை அள்ளி எடுத்தார் தந்தை; செந்தூரனைத் தூக்கிஎடுத்தார் பக்கத்து வீட்டு உறவினர்.

சுடலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

'ஜிம்மி'யும் பின்னாலேயே போனது. தனது சகோதரர்களை இழந்த பெருந்துன்பம் அதற்கு. விழிகளில் அழுகை.

நடந்துகொண்டிருந்தார்கள் -

வழியில் -

தந்தை சுமந்து சென்ற கஸ்தூரியின் சிதைந்த வயிற்றுப் பாகத்திலிருந்து, தசைத் துண்டொன்று தவறிக் கீழே விழுந்து விட்டது!

துயரத்தின் சுமையில் சிந்தனையைச் சிதற விட்டிருந்த தந்தை அதனைக் கவனிக்கவில்லை.

ஆனால் ஜிம்மி கண்டுவிட்டது!

'நாய்'களென்றால் தின்றிருக்கும். 'ஜிம்மி' கவ்வியது; தூக்கிக்கொண்டு பின்னாலேயே நடந்தது!

சுடு காட்டில் -

தந்தை இறக்கி வைத்த கஸ்தூரியின் உடலின் மீது -

அந்தத் தசைத் துண்டைப் பக்குவமாக வைத்துவிட்டு -

இரண்டு கால்களிலும் மண்டியிட்டது ஜிம்மி-அதன் கண்களில் இருந்து நீர்வடிந்தது.

நாய் அழுமா? ஜிமமி அழுதது!

இனிமேல் - எவரும் எவரையும், ''நாயிலும் கிழவர்'' என்று திட்டாதீர்கள்.

திருத்திக்கொள்ளுங்கள் -

''சந்திரிகாவிலும் கிழவர்'' என்று! ○

தீர்மானம்

அராலி.

சின்னத்துரை ஐயாவுக்கு 65 வயது.

அம்மா அருமருந்தம்மை.

உமாசக்திதான் கடைசிப் பிள்ளை -

கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்பு மாணவி.

அப்பாவில் பிள்ளைக்குப் பாசம் அதிகம்.

காலையில், மாடுகள் இரண்டையும் வயலுக்குள் மேயக் கட்டி விட்டு வந்திருந்தார் ஐயா.

மதிய உச்சி வெயில்.

மாடுகளுக்குத் தொண்டை வறண்டிருக்கும் - பாவம்.

'தண்ணி வைக்க' ஐயா வயலடிக்குப் போனார்.

இரண்டுமணியிருக்கும்

'புக்காரா' இரண்டு குண்டுகளை வயலில் விதைத்தது.

பிடரி சிதறி, கால்கள் சிதைந்து ... ஐயா சுருண்டு விழுந்தார். ஐயாவின் மாடுகளும்தான்.

எல்லாம் முடிந்து ஒரு மாதமாகிவிட்டது.

ஒரு மாலை -

வெளியில் போன மகள் திரும்பி வரவில்லை.

துடித்துப் பதைத்து அம்மா விசாரித்தாள்.

மகளின் நண்பி ஒருத்தி சொன்னாள் -

'' அப்பா செத்தது அவளுக்குப் பெரிய கவலை. இதுகளுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கட்ட வேணுமெண்டு ரெண்டொரு தரம் சொனனவள .....'' ○

பயன்...?

குமாரசுவாமி கேமவதனுக்கு 15 வயது.

அராலி மகாவித்தியாலயத்தில் 10 ஆம் ஆண்டு மாணவன்.

பாக்கியலட்சுமி அம்மா பெற்ற மூன்று குழந்தைகளில் - கேமலதாவுக்கும், கேசவனுக்கும் அவன் அண்ணன்.

பக்கத்து நாராயணசிங்கம் வீட்டு வாசலில் -

அவரது முழுக்குடும்பத்தையும் படுகாயத்தில் வீழ்த்திய 'புக்காராக்' குண்டு -

கேமவதனைச் சாவிற்குள் அமிழ்த்தியது.

அகோர செல்லடி; அயலிலோ ஆட்களே இல்லை. ஏற்கெனவே வீட்டில் ஏனையோரும் இடப்பெயர்ந்துவிட்டார்கள். உரிய முறையில் கிரியைகள் செய்து, சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று உடலைத் தகனம் செய்ய முடியாத அவலம்.

தந்தை மட்டுமே தனியாகத் தவித்தார்.

பொழுது மங்கி இருண்டுகொண்டே வந்தது.

முறிந்து விழுந்த 'மரந்தடிகளைப்' பொறுக்கி எடுத்து, வீட்டுக்குப் பின்னிருந்த காணிக்குள் அடுக்கி, மகனைத் தூக்கிவந்து கிடத்தி, தீப்பெட்டி தட்டிப் பற்ற வைத்து, நெருப்பு மெல்ல மெல்ல எரியத் துவங்க -

பெய்யத் தொடங்கியது. 'செல் மழை.'

ஓடிப் பதுங்கி ஒளிந்து, 'மழை' ஓய்ந்த பின்னர் வெளியே வந்து பார்க்க -

அரை குறையாய் எரிந்து சடலம், அணைந்து போய்க் கிடந்தது; மிகக் கொடிய வேதனை.

அழுது அழுது, கும்மிருட்டில், தனியொருவனாய்த் தந்தை மறுபடியும் எரிக்க முயல -

மீண்டும் பொழிந்தது 'செல் மழை.'

திரும்பவும் ஓடி ஒளிந்து, இரவு முழுவதும் பதுங்கியே கிடந்து -

எரியாமல் கிடந்த மீதி உடலை, தந்தை மறுநாள்தான் எரித்து முடித்தார்!

ஒரு மாதத்தின் பின் இப்போது -

அழுது சிவந்த கண்களோடு, அம்மா பாக்கியலட்சுமி விம்முகிறாள் -

'' என்ர மகன் அநியாயமாகச் செத்துப் போனான் எண்டிறதை நினைக்கத்தான், பெரிய கவலையாய்க் கிடக்கு. அவன் நாட்டுக்காகச் செத்திருந்தால் மனம் ஆறியிருப்பன்...... ஐயோ! நான் இனி என்னசெய்ய...... '' ○

ஏக்கம்

அராலி மேற்கில், நொச்சியம்பதி அவர்களுடைய ஊர்.

செல்லம்மா அம்மாவின் மகள் தெய்வானை.

திருமணமாகி மூன்று குழந்தைகள்.

மூத்தவன் கிருஷ்ணகுமார்.

அடுத்தவள் கிருஷ்ணவேணி; பன்னிரண்டு வயது. அராலி வள்ளியம்மை வித்தியாலயத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கடைசிப் பிள்ளை ஜமுனாராணிக்கு 9 வயது.

குழந்தைகளின் தந்தை கதிரமலை.

நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், புற்றுநோய் அப்பாவைப் பிரித்தது!

நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் - ''சமாதானத்துக்கான போர்'' சந்திரிகாவால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது, அண்ணன் இயக்கத்திற்குப் போய்விட்டான்.

'முன்னேறிப் பாய்ந்தவர்கள்' மூச்சுவிடாமல் வீசிய பீரங்கிக் குண்டுகளுள் ஒன்று, நடு வீட்டுக்குள் சிதறியபோது -

அம்மம்மாவுக்கு வயிறு பிரிந்தது!

அம்மாவுக்கு நெஞ்சு பிளந்தது!

அக்காவுக்குத் தலை சிதறியது!

இப்போது ஜமுனாராணி தனித்துப்போய் விட்டாள் -

பரிதாபம்.

அவளுக்கு இனி யாருமே இல்லை.

அதோ அவளுடைய விழிகளைப் பாருங்கள்... ஏக்கம்...... சோகம்......! ○

இனி

அவர் ஒரு கடற்தொழிலாளி. செல்லையா ராஜதுரை என்பது பெயர்; வயது 36.

துணைவி மகேஸ்வரிக்கு 35 வயது.

அவர்கள் மூன்று குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோர்.

சந்திரகாந்துக்கு 13 வயது; கடைக்குட்டி சுதாவுக்கு 9 வயது; இருவருக்கும் நடுவில் சுமதி - 11 வயது.

நவாலி தேவாலயத்திற்குப் பக்கத்தில், முருகமூர்த்தி கோவில் வீதியில் வீடு.

தேவாலயத்தில் அவர், இடம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு உதவும் பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

சமையலுக்கு விறகு பற்றாக்குறை ஏற்படவே, வீட்டுக்குப் போய் விறகு எடுத்துக் கொண்டு விதிக்கு வர -

அவ்விடத்தில் - வீட்டு வாசலில் -

இடம்பெயர்ந்து வரும் மக்கள் கூட்டத்திற்குள், தொல்புரம் மாமாவும் வருவார் என எதிர்பார்த்து, மனைவியும் பிள்ளைகளும் காத்திருக்க -

'புக்காரா - ஒரே தாக்குதற் பதிதலில் வீசிய எட்டுக் குண்டுகளும் நிலத்தில் முழங்கின.

போர் விமானம் பேயென நெருங்குவதைக் கண்டு -

கத்தியபடி வீட்டுக்குள் ஓடிய சுமதியைத் தவிர -

அந்தக் குடும்பத்தில் எஞ்சியவர்கள் எவருமே யில்லை!

பாவம் -

சுமதி தனித்துப்போனாள்! இனி அவளது எதிர்காலம்......?

கவலை...?

மனிதன், வாழ்க்கைக்குத் தயாராகும் பருவத்துவயது அவர்களுக்கு.

கௌசலாவுக்கு 12. சுமதிலாவுக்கு 10.

விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் மாணவிகள்.

தொல்புரம் காண்டாமையில் வீடு.

அப்பா சின்னர் பூதப்பிள்ளை; அம்மா புஸ்பராணி.

''முன்னேறிப் பாய்ந்த'' மூன்றாம் நாள் - காலை -

இடம்பெயர்ந்து ஓடிவிட்டு வீடுபார்க்க வந்திருந்தார்கள்.

அது ஒரு கொடிய நிகழ்வு.

சுவாமி கும்பிட அப்பா பூக்கொய்து கொண்டிருந்தார்; அம்மா தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்; பிள்ளைகள் வீடு கூட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'புக்காரா'வின் இரைச்சலில் தெரிந்த உக்கிரம், அதன் நோக்கத்தைத் தெளிவு படுத்தியது.

அடுத்து வரும் எந்த நிமிடத்திலும் அது நிகழலாம்.

துரதிர்ஷ்டம் - பதுங்குகுழி பக்கத்து வீட்டில் தான் இருந்தது.

''பிள்ளையள்! மாமா வீட்டை ஓடுங்கோ'' அம்மாவின் அவசரச் செய்தி.

''நீங்களும் ஓடி வாங்கோம்மா..!'' பிள்ளைகளின் பாச அழைப்பு.

''நீங்கள் ஓடுங்கோ, நாங்கள் பின்னால வாறம்!'' - அப்பா கட்டளை இட்டார்.

ஆனால், 'புக்காராக் குண்டு' எதையும் அசட்டைசெய்யவில்லை.

முறிந்து விழுந்ததென்னை மர வட்டுக்குள் இருந்து எடுத்தது அப்பாதான் என்பதை இனம் காண முடிந்தது!

சிதறிக் கிடந்த தசைத்துண்டங்களைச் சேர்த்தெடுத்தபோது - அம்மாதான் என்பதை அடையாளம் காண முடியவில்லை!

நல்ல காலம் -

குழந்தைகள் படுகாயங்களோடு உயிர் தப்பிவிட்டார்கள்.

ஆனால் -

இனி அவர்களுக்கு ஆதாரம் யார்? வளர்ப்பதும் வழிப்படுத்துவதும் யார்? பெற்றோரின் பாசம் எங்கிருந்து இனிக் கிடைக்கும்......?

ஆறு மாதங்களுக்கு முன் -

செய்தியாளரின் கேள்விக்கு சந்திரிகா பதிலளித்தார் -

''நான் என்னைப் பற்றி யோசிக்கவில்லை... ஆனால், எனது இரண்டு பிள்ளைகளும் அப்பாவும் இல்லாமல், அம்மாவும் இல்லாமல் என்ன செய்யப்போகின்றார்கள் என்பதை நினைக்கும் போதுதான், பெரும் கவலையாக உள்ளது!''

பிரசவம்

ஊர் தொல்புரம்.

சிவபாலன் ஒரு மேசன் தொழிலாளி.

மனைவி மகேஸ்வரிக்கு 28 வயது.

அந்த இளங்குடும்பத்தில் இரண்டு பிள்ளைகள் -

சுஜகோபன் - மிகச் சிறுவன்; சுஜானன் கைக் குழந்தை.

'முன்னேறிப் பாய்ந்தவர்களால்' துரத்தியடிக்கப்பட்டு, அவர்கள் நவாலித் தேவாலயத்தில தஞ்சமடைந்திருந்தபோது தான் -

அங்கு அந்த அநர்த்தம் நிகழ்ந்தது.

வானத்து அரக்கன் கொலை வெறியோடு குத்திப் பதிவதை, அந்தத் தாய் கண்டாள்.

குழந்தையைப் பாதுகாப்பாக வயிறோடு அணைத்தபடி, வெளியிலோடி வந்து விழுந்து படுக்க -

தாயின் இடுப்பு வழியாக வயிறையும் முதுகு வழியாக நெஞ்சையும் கிழித்தன இரும்புத் துண்டங்கள்.

''என்ர பிள்ளை .... என்ர பிள்ளை...... என்ர பிள்ளையைக் காப்பாத்துங்கோ...... என்ர பிள்...ளையக்...காப் ''

ஈனமாய் குரல் அடங்கி அன்னை உயிரிழந்து சாக -

மயிரிழையில் உயிர் தப்பி -

தன் கருவில் உதித்த உயிருக்கு, கவசமாகி உயிர்நீத்த அன்னையின் குருதியில் தோய்ந்திருந்தது குழந்தை.

இது இரண்டாவது பிரசவமோ!!

இப்போது -

அவன் எதையுமே உணர முடியாத பச்சைப் பாலகன்.

ஆனால் நாளை -

அம்மாவின் நினைவுகள் அவனது ஆன்மாவைக் குடையும்!

பற்று

சிதம்பரம் பாட்டிக்கு 72 வயது.

நவாலியூரின் மூத்த குடிமக்களுள் பாட்டியும் ஒருவர்.

பாட்டியின் 7 புதல்வர்களுள் ஒருவர் சிவராஜா.

சிவராஜாவின் மகன் தயாபரன்.

பாட்டிக்குப் பேரப்பிள்ளை.

பாட்டி அவனில் கொண்டிருந்த பாசம்...... அப்பப்பா ஒரு பாசம்! அவன் பாட்டியில் கொண்டிருந்த அன்பும் அப்படித்தான்.

அது நெருக்கமான உறவு; பாட்டி - பேரன் பிணைப்பு.

எல்லாரும் இடம்பெயர்ந்து நடந்துகொண்டிருக்கும் போது -

தள்ளாடியபடி நடந்த பாட்டி, நவாலித் தேவாலயத்தில் தண்ணீர் வாங்கிக்குடித்தாள். அந்த நேரத்தில் தான் -

பேரிரைச்சலோடு 'புக்காரா' அந்த அக்கிரமத்தை நிகழ்த்தியது!

தலை சிதறி, கை பிய்ந்து, பிணமாகி வீழ்ந்தாள் பாட்டி.

அதன் பிறகு -

அடிக்கடி பாட்டியைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்த பேரன், சில நாட்களில் காணாமல் போய்விட்டான்.

தயாபரன் இப்போது, உற்சாகமாகப் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறானாம்!

காயம்

அவருடைய பெயர் வேலுப்பிள்ளை வன்னியசிங்கம்; 57 வயது.

துணைவி சிவபாக்கியலட்சுமிதேவி; 46 வயது.

ஒரே பையன் பிரணவன் - 9 வயதுப் பையன்.

அவர்களது வேர், மாவிட்டபுரம் கொல்லன் கலட்டியில் இருந்தது.

அவர் ஒரு கிராமசேவகர்.

ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்னர்- பகைவன் அங்கு படையெடுத்தபோது இடம்பெயர்ந்து -

சண்டிலிப்பாயில் 'சண்முகவாசா' என்ற இல்லத்தில் குடியேறியிருந்தார்கள்.

இப்போது - பகைவன் இங்கும் படையெடுக்க, அவர்கள் புகலிடம் தேடிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

வழியில் - நடு வீதியில்-

சண்டிலிப்பாய் உதவி அரச அதிபர் அலுவலக வாசலில் சற்றுத் தரித்து நின்றபோது -

பீரங்கிக் குண்டு அவர்களின் காலடியில் வெடித்தது!

அவர் அந்த இடத்திலேயே நெஞ்சு வெடித்துச் சுருண்டார்.

வயிறும் கையும் சிதைந்து, ஐந்து நாட்களாக மருத்துவமனையில் போராடிய பிறகு - அம்மாவும் செத்துப் போனாள்.

அதிர்ஷ்டவசமாக -

எட்டத்தில் நின்றதால் சிறுவன் தப்பித்துக் கொண்டான்.

அவனுக்கு உடலில் காயமில்லை; ஆனால், உள்ளத்தில் படுகாயமேற்பட்டுவிட்டது.

அது ஆறப்போவதில்லை!

உயிர்

நித்தியானந்தலக்ஷ்மி என்பது, அவரது துணைவியின் பெயர்.

சங்கானையில் - 'நித்தியசித்திரா ஸ்ரூடியோ' அவருடையது -

மனைவியில் கொண்ட அன்பின் அடையாளமாக இடப்பட்ட பெயர்.

உயர்ந்த தோற்றம்; வெள்ளையான நிறம்; 'செந்தழிப்பான' உருவம் - அவருடைய பெயர் நாராயணசிங்கம்.

இரண்டு செல்வங்கள். மூத்தவன் பரணிதரன்; அடுத்தவன் தரணிதரன்.

அராலி தெற்கு அவர்களுடைய ஊர்.

உக்கிரமான செல்லடி -

வீட்டுக்கு உள்ளே நின்றால்தான் சிக்கல் என்று வீதிக்கு ஓடிவர -

விழுந்து வெடித்தது பீரங்கிக் குண்டு!

பரணீதரனுக்கு இடதுகால் விரல்கள் பிய்ந்தன!

அப்பாவுக்கு தோள் எலும்பு உடைந்து, கை தோலில் தொங்கியது; இடுப்புக் கிழிந்து இழுபட்டது!

அம்மாவுக்கு தலையில் வெடிப்பு!

தம்பிக்கு முதுகு கிழிந்தது!

பக்கத்து வீட்டுக் கேமவதனோ பிணமாகிக் கிடந்தான்.

படையெடுப்புக்குத் தப்ப சுழிபுரத்திலிருந்து வந்து நின்ற சித்தப்பாவின் மகன் ராஜ்மோகனைக் காணவேயில்லை.

எல்லாருக்கும் காயம். சுற்றிவர வீடுகளில் ஆட்களுமில்லை. யார் யாரைத் தூக்குவது? எப்படிக் கொண்டுபோவது? வீதியில் வாகனங்களே இல்லை. கைவசமிருந்தது ஒரேயொரு வழிதான்.

காயப்பட்ட காலை இழுத்து இழுத்து பரணீதரன் வீட்டுக்குள் ஓடினான்.

மண்ணெய் மோட்டார் சைக்கிளோடு மாரடித்து, இயக்கினான்; வெளியில் கொண்டு வந்தான். துடித்துக்கொண்டு கிடந்த அப்பாவையும் அம்மாவையும் தம்பியையும், ஒவ்வொருத்தராய்த் தூக்கி ஏற்றினான்.

மோட்டார் சைக்கிள் புறப்பட்டது. வழியெங்கும் இரத்தம் வழிந்து கொண்டேயிருந்தது.

வீதி! .. வீதியா அது? மக்கள் வெள்ளம்.

மிதிவண்டியைக் கூடச் செலுத்த முடியாத அளவுக்கு வீதி 'நெருக்குப்பாடாய்' இருந்தது.

அந்த இடர்பாட்டுக்குள்ளும், பிய்ந்துபோன காலின் வேதனையோடும், தனது இரத்த உறவில் ஒருவரைக்கூடச் சாக விட்டுவிடக் கூடாது என்ற உத்வேகத்தோடு, சிரமப்பட்டு சிரமப்பட்டு, அவன் யாழ்ப்பாண மருத்துவ மனையை அடைய-

மற்றெல்லாரையும் சிகிச்சை அறைக்குக் கொண்டு போனார்கள் -

அப்பாவை பிரேத அறைக்குக் கொண்டு போனார்கள்! O

நாளை

நவாலியில் -

கிருஷ்ணரூபனும், ஜெயந்தியும் மூன்று வருடமாகக் காதலித்து, மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் திருமணம் செய்துகொண்டனர்.

முதல் குழந்தை பிரவீனா. அந்தக் கொடிய நாளில் ஜெயந்தி நிறைமாதக் கர்ப்பிணி.

இடம்பெயர்ந்து வந்த மக்களுக்கு தேவாலயத்தில் உதவி செய்துகொண்டிருந்த போதுதான், அந்த அக்கிரமம் நிகழ்ந்தது.

அடையாளம் காணக்கூடியவாறு எதுவுமே இருக்கவில்லை - போட்டிருந்த உடைகளைத் தவிர.

இப்போது -

தாய் ஒரு ஆண்மகனைப் பெற்றெடுத்திருக்கின்றாள்.

கண்களை வெட்டி வெட்டி அவன் அப்பாவைத் தேடுகின்றான்.

சோகத்தை அவனுக்குப் பரிசாக அளித்தவர்களுக்கு, நாளை - அவன் அதைத் திருப்பிக் கொடுப்பான்! O

பொறுப்பு

அவருடைய பெயர் ஜெயசிங்கம்; ஒரு திட்டமிடல் அதிகாரி.

ஊர் நவாலி; சென் பீற்றர்ஸ் தேவாலயத்தின் அயலில் தான் வீடு.

அன்று காலையே அவர்கள் இடம்பெயர்ந்து, யாழ்நகருக்கு வந்துவிட்டிருந்தார்கள்.

அன்றிரவு - அந்த ஆலயத்தின் மடியில், மாலை நிகழ்ந்த அட்டூழியத்தில் -

தனது சகோதரி கமலாதேவியும், சகோதரரின் மனைவி திருமதி கமலநாதனும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள் என்ற செய்தி -

ஜெயசிங்கம் ஐயாவின் காதுகளைக் குடைந்து நுழைந்தது!

மறுநாள் காலை - உயிரிழந்த உறவுகளின் நினைவுகளால். உள்ளம் துடிக்க, அந்திம காரியங்களின் அலுவல்கள் பார்க்கவென, அவர் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

காலையில் போன தந்தை, மாலை மங்கியும் திரும்பி வரவில்லை; மனைவியும் பிள்ளைகளும் தவித்தார்கள்.

அடுத்த நாள் - மூன்றாம் நாள் - விடிந்திற்று.

மகன் அரவிந்தன் தந்தையைத் தேடிப் புறப்பட்டான்.

பிளந்த கூரை; நொருங்கிய ஓடுகள்; உடைந்த சுவர்கள்; முறிந்த மரங்கள்; எரிந்த புத்தகங்கள்; சிதறிய எள்ளு மூடைகள் - பீரங்கிக் குண்டு துவைத்தெடுத்திருந்தது.

''அப்பா! .....அப்பா!......

வீட்டுக்குள் புகுந்து தேடி ஏமாந்து, பின் பக்கம் வந்தான்.

அப்பாவின் மிதிவண்டியல்லவா அது!

- இரும்புக் குவியலாய்!

அதற்கு அப்பால் - அடிவளவிற்குள் - அது என்ன? நெஞ்சு 'திக்' கென்றது!

காகங்கள் தத்தித் தத்தி கத்திக் கத்தி எதையோ கொத்திக்கொண்டிருந்தன!

'அப்படியாக இருக்கவே கூடாது'

தயங்கித் தயங்கி அருகில் போனான்.

அங்கே......! கைகள் இல்லை! கால்கள் சிதைந்துகிடந்தன! அது அப்பாவேதான்!

கூடவந்த பக்கத்து வீட்டுக் குடும்ப நண்பர், விக்கி விக்கி அழத்தொடங்கினார்.

'அப்பாவுக்குச் செய்ய வேண்டியதுகளைச் செய்துவிட்டு பிறகு போய் அம்மாவுக்குச் சொல்லுவம்' - மகன் சிந்தித்தான்.

பொறிந்து கொட்டுண்டு கிடந்த வீட்டுக் கூரையின் மரங்களே விறகாகின.

அப்பாவைப் பொறுக்கி எடுத்துக் குவித்த மைந்தன் - தந்தையின் சிதைக்குத் தீமூட்டினான்!

தவிப்பு

நவாலியில் -

அந்தத் தேவாலயத்திற்குப் பக்கத்தில் தான் வீடு.

ஜெயசிலன் - லூர்துமேரி தம்பதிக்கு நான்கு குழந்தைகள்.

கலிஸ்ரன் மூன்றாவது பிள்ளை. 17 வயது.

கல்விப் பொதுத் தராதர உயர் வகுப்பு மாணவன்.

தேவாலயத்தில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த மக்களுக்கு உதவிக்கொண்டிருந்த அந்தக் கிராமத்தவருடன் -

ஒத்தாசையாக அவனும் பணிசெய்திருந்த போதுதான் -

'புக்காரா' அந்த அக்கிரமத்தைச் செய்தது.

சிதறிப் பிய்ந்து சிரமியாமல், உடல் உடலாகவே கிடந்து வீட்டுக்குத் தூக்கி வந்தார்கள்.

உருத் தந்தவள் குமுறினாள்; உடன் பிறந்தவர்கள் கதறினார்கள்.

துயரம் தீர அழுது, கண்ணீரோடு கவலையையும் கரைக்க முடியாமல், வெடித்து விரட்டின பீரங்கிக் குண்டுகள். அக்கம்பக்கமெல்லாம் அதிர்ந்தன.

பெற்ற மகன் பிரேதமாய்க் கிடக்கையில், அவனை அநாதரவாய்க் கிடத்தி விட்டு, ஊர் விட்டே ஓடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்து கொடுமைப்படுத்தியது.

தூர ஓடி - உறவினர் வீடொன்றில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

தூக்கமற்ற இரவு; துயர் தோய்ந்த இரவு; தனித்து விட்டு வந்த பிள்ளையின் உடலின் பனித்த நினைவோடு, நெஞ்சு துடித்த இரவு.

மறு நாள் காலை, தந்தை தனயனின் உடலைத் தேடிப் புறப்பட்டார் -

அங்கிருந்து அவனைத் தூக்கிவர: முடியாமல் போகுமானால் -

அங்கேயே - வீட்டுக்குப் பின் காணிக்குள் விறகுக் குவியலில் அவனைக் கிடத்திக் கொள்ளி வைக்க.

பரிதாபம் - பீரங்கிக்குண்டுகள் அவர் முதலாவதைச்செய்ய இடம் தரவில்லை; துயரம் -

தாய் இங்கே தவித்திருக்க, தனயனை அங்கே தணலாக்கினார் தந்தை. ○

காப்பு

நவாலி தெற்கு என்பது முகவரி.

அப்பா அன்ரனிகுருஸ் ஒரு தச்சுத் தொழிலாளி; அம்மா மேரிரெஜினா.

தம்பதியின் இரண்டு குழந்தைகளுள் மூத்தவள் குமுதினி,

வயது 18; மானிப்பாய் மகளிர் கல்லூரியில் வர்த்தகப் பிரிவு மாணவி.

கல்வியியல் எதிர்காலத்தில், பெற்றோர்கள் கொண்டிருக்கும் அதீத நம்பிக்கையை காப்பாற்றக்கூடிய தகமை உடையவள் என, ஊருக்குள் பேசிக்கொள்கின்றார்கள்.

நவாலித் தேவாலயத்தில் இடம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு உதவிகள் செய்து கொண்டிருந்த போது - இயந்திரப் பறவையின் உக்கிர இரைச்சலை அவள் கேட்டாள்!

குண்டுகளைக் கக்கித் தள்ளவென 'புக்காரா' குத்திப் பதிவதைக் கண்டவர்கள் சிதறி ஓடினார்கள்; குமுதினி - பக்கத்திலிருந்த தன் சித்தி வீட்டுக்கு ஓடினாள்!

ஒரே தாக்குதற் பதிவில் வீசிய எட்டுக் குண்டுகள் தேவாலயத்தின் சுற்றயலைத் துவம்சம் செய்த போது! சித்தியின் வீடும் நொருங்கி விழுந்தது!

குமுதினி வீட்டுக்குள் நுழைந்தது அவர்களுக்குத் தெரியாது; அவர்கள், வீட்டுக்குள்ளிருந்த தங்கள் 5 மாதக் குழந்தைக்காகக் கதறினார்கள்! - தேடினார்கள்.

இடிபாடுகளை அகற்றி அகற்றி ஒன்றரை மணி நேரமாகத் தேடிய பின் அவர்கள் கண்டார்கள்! - தலை பிளந்த நிலையில் -

குப்புற அணைத்து உயிரிழந்து கிடந்த குமுதினியின் கீழ். பத்திரமாய் அணைந்து நினைவிழந்து கிடந்தது குழந்தை. ○

- விடுதலைப் புலிகளின் வெளியீட்டுப் பிரிவைச் சேர்ந்த வள்ளுவன், எல்லாளன், (குகராஜ்) பணியாளர் ராஜன் ஆகியோரின் தகவல் துணையுடன் - எழுத்துரு தி.இனியவன்: படங்கள் - விடுதலைப் புலிகளின் புகைப்படப் பிரிவு.

தமிழரின் தேசிய பலமும் அவர்களின் அரசியல் உரிமைகளும்

'' தமிழர்களுக்கு அரசியல் தீர்வு
புலிகளுக்கு இராணுவத் தீர்வு''

சிங்களப் பேரினவாதத்தைப் பொறுத்த வரையில், இது ஒரு சிறந்த சித்தாந்தமாக அதற்குத் தென்படலாம்; ஆனால், ஈழத் தமிழர்களுக்கு இது ஒரு சிறந்த கேலிக்கூத்து!

இதைப்போன்றுதான் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் சில அறிவிப்புகள், தமிழ் மக்களுக்குச் சிரிப்பையும் சில சமயம் கோபத்தையும் வரவழைக்கும்.

''தமிழ் மக்கள் போராட்டத்தை ஆதரிக்கவில்லை'' எனும்போது, தமிழினம் தனக்குள் சிரிக்கும்.

''தமிழருக்கு தாயக நிலம் இல்லை'' எனும்போது. தமிழினம் கோபக்கனலை வீசும்.

''இது தமிழருக்கு எதிரான போர் இல்லை'' எனும்போது, தமிழினம் பல்லை நெருடும்.

தமிழ் மக்கள் தங்களது அரசியல் உரிமைகளைப் பெற்றுவிட முயல்வதை, சிங்களப் பேரினவாதம் ஒருபோதுமே விரும்பமாட்டாது. ஏனெனில் ,சிங்களப் பேரினவாதத்தின் 'முதலாம் நம்பர்' எதிரியாக தமிழ்த் தேசியமே உள்ளது. அதனால்தான் தமிழ்த் தேசியத்தின் கவசமாக இருந்து - அதைப் பாதுகாத்து - வளர்த்துவரும் புலிகள் இயக்கத்தை, சிங்களப் பேரினவாதிகள் கடுமையாக வெறுக்கின்றனர் - தீவிரமாக எதிர்க்கின்றனர்.

யார் சொன்னால் என்ன, சொல்லாது விட்டால் என்ன! ஏற்றுக்கொண்டால் என்ன, நிராகரித்தால் என்ன! - தமிழ் மக்களின் அரசியல் உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொடுக்கப்போவது, தமிழரின் தேசிய பலம் தான்.

தமிழ் மக்கள் தங்களது அரசியல் உரிமைகளை அரசியல் அரங்கத்திலிருந்து அமைதிவழிமூலமும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்; அல்லது போர்க்களத்திலிருந்து படைபலமூலமும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். எந்த வழிமுறைமூலம் நடந்தாலும், தமிழரின் தேசிய பலம்தான், நிர்ணய சக்தியாக இருக்கப்போகின்றது.

இன்று தமிழரின் தேசிய பலத்தை ஒருங்கே திரட்டிவைத்திருப்பது புலிகள் இயக்கம்தான். புலிகளின் இராணுவ பலமும் - அதன் அரசியல் சித்தாந்தமும் - அதற்கு இருக்கும் மக்கள் ஆதரவும்தான், தமிழரின் தேசிய பலமாகத் திகழ்கின்றன.

புலிகள் சமாதானப் பேச்சை நடாத்தியது, தமிழரின் அரசியல் உரிமைகளைப் பெற்றெடுக்கவே ஆகும்; அது கைகூடாத நிலையிலேயே போரைத் தொடுத்து, அதைப் பெற முயல்கின்றது, ஆனால், சிங்கள அரசைப் பொறுத்தளவில். போராட்டத்தைப் பின்னோக்கி இழுக்கவே சமாதானப் பேச்சையும். தமிழின அழிப்பிற்குப் போரையும் பயன்படுத்தி வருகின்றது.

கொழும்பில் ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கை வாழும் தமிழ் அரசியல் 'ஓடுகாலிகளை' நோக்கி, சந்திரிகா அரசு, ஒரு அரைகுறைத் தீர்வுத்திட்டத்தை வைத்துவிட்டு...

''இந்தா நீங்கள் இதைப் பிடியுங்கள்; அவர்களை நாங்கள் கவனிக்கின்றோம்'' என்ற சண்டித்தன மனோபாவமோ, அல்லது ''யாரங்கே எடு வாளை - தொடு போரை!'' என்ற நாடக பாணி வசனங்களோ, பத்திரிகைகளின் பக்கங்களை நிரப்ப உதவலாம்; ஆனால், இலங்கைத் தீவின் அரசியல் நலனுக்கு அந்தத் திமிர்ப் பேச்சுக்கள் உதவப்போவதில்லை - அத்துடன், சிறீலங்கா அரசின் நாசகார ஆசைகளும் நிறைவேறப்போவதில்லை.

''புலிகளின் கொடூரப் பிடியில் இருந்து தமிழ் மக்களை விடுவிக்க'' அரசு பிரயத்தனம் செய்யலாம். ஆயினும் ஆட்களையும் - பணத்தையும் புலிகள் இயக்கத்திற்கு வழங்குவதில், முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு, தமிழ் மக்கள் இப்போது அக்கறையுடனும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடனும் செயற்படுகின்றார்கள்.

கருத்துக் குருடர்களுக்கு உண்மை எப்போதும் கசப்பானதாகவே தோன்றும்; சிங்களப் பேரினவாதிகளுக்கும் அப்படித்தான். தமிழர் தாயகத்தின் மீதான பிடி அவர்களது கைகளை விட்டு முற்று முழுதாகத் தூர நழுவிப் போன பின்னரும், வட - கிழக்கு நிலத்தின் அரசியல் யதார்த்தத்தை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களோ தெரியாது!

மூடர்களுக்கு பேச்சினால் நிலைமையை விளக்குவதை விட, செயலால் விளக்குவதே சிறந்தது! O

ஆனையிறவில் குடியேற்றம்?

☆ ''ஆனையிறவுக்கும் - வவுனியாவுக்கும் இடையிலுள்ள காடுகளைத் துப்புரவாக்கி, அங்கே சிங்களக் குடியேற்றக் கிராமங்களை உருவாக்கி - குழாய்க் கிணறுகளை அமைத்துக் கொடுத்தால், குடியேற்றவாசிகள் பயிர்ச் செய்கைகளில் ஈடுபடுவார்கள் என்ற ஒரு யோசனை பற்றிய உங்களது (அமைச்சர் பீரிஸ்) கருத்து என்ன?''

☆ ''ஆனையிறவுப் பகுதிக்குள், வைத்திய சாலைகள் - பாடசாலைகள் - கடைகள் என்பவற்றை அமைப்பதன் - மூலம் அதை ஒரு இராணுவக் கிராமமாக மாற்றினால், மக்கள் (சிங்களவர்) வாழ்வதற்கேற்ற பாதுகாப்பான பகுதியாக ஆனையிறவுப்பகுதி மாறுமா?''

இவை கற்பனைக் கேள்விகள் அல்ல; அல்லது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன், பேரினவாதிகள் எழுப்பிய பழைய கேள்விகளும் அல்ல!

சில வாரங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பில் நடந்த, ஒரு முக்கிய கலந்துரையாடலில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விகள் இவை. கேள்வி கேட்டவர்கள் சாதாரண சிங்களக் குடிமக்கள் அல்லர்; சிங்கள தேசத்து அரசியலில் ஒரு நிர்ணய சக்தியாக உள்ள பௌத்தமத உயர்பீடங்களைச் சேர்ந்த 34 பிரதிநிதிகள் அமைச்சர் பீரிஸைச் சந்தித்தபோது, எழுப்பிய கேள்விகளே இவையாகும் (9 . 8 . 95 ஐலண்ட் - முன்பக்கம்).

இந்தக் கேள்விகள் சும்மா எழுப்பப்படவில்லை. சந்திரிகா அரசு வெளியிட்டுள்ள தீர்வுத் திட்டத்திலுள்ள அதிகாரப் பகிர்வு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக விளக்கங்கள் கோருவதற்காக,'சிறீலங்கா பௌத்த காங்கிரஸ்' என்ற அமைப்பால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட முக்கிய கூட்டத்தில். இந்தக் கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. இந்தக் கேள்விகளுக்கு அமைச்சர் பீரிஸ் என்ன பதில் கூறினார் என்ற விபரங்களை, குறித்த பத்திரிகை வெளியிடவில்லை.

ஆயினும், வடதமிழீழத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை அமைத்து - தமிழரின் நிலங்களை அபகரிப்பதற்கு தற்போதைய தீர்வுத்திட்டத்தில் ஏதாவது அதிகாரம் உள்ளதா? அல்லது அவ்வாறு செய்ய அரசிடம் பலம் உள்ளதா என்பதை அறிவதே, இந்தக் கேள்விகளின் உட்பொருளாக உள்ளது.

இந்தக் கேள்விகள் 'பௌத்த சங்கத்தின் , இனவாதத்தை - அதாவது ஒரு இனவாதக் கருத்தியலை - மட்டுமே வெளிப்படுத்துகின்றது என்று எவரும் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது. அத்துடன், சிங்கள தேசத்தின் பிரபலமான ஆங்கில நாளேடு ஒன்று - தனது முன்பக்கச் செய்தியாக - இந்தக் கேள்விகளைப் பிரசுரித்து முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளதையும். வெறும் இனவாதக் கருத்தியலாக மட்டும் பார்க்க முடியாது (தமிழரின் தாயக நிலத்தைச் சிதைக்கும் விடயத்தில், சிங்கள தேசத்தின் அனைத்துப் பத்திரிகைகளுமே தீவிரமாக உள்ளன).

பௌத்த மகாசங்கத்தினதும், சிங்களப் பத்திரிகை உலகத்தினதும் அரசியல் சக்தியை எவருமே குறைத்து மதிப்பிடமாட்டார்கள். இந்த இரண்டு பகுதியினரதும் கருத்தியலுக்கு சிங்கள தேசத்து அதிகார பீடத்தில், ஒரு செயற்பாட்டுத் தளமும் உண்டு. அத்துடன்; சிங்கள 'வாக்கு வங்கி'யின் கடிவாளம், மேற்குறித்த கேள்விகளை எழுப்பியவர்களினதும் - இதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்தவர்களினதும் கைகளிலேயே உள்ளது என்பதையும், தமிழ் மக்கள் மறக்கக்கூடாது.

இந்த இடத்தில், அண்மையில் நடைபெற்ற தமிழீழ தேசிய பாதுகாப்பு நிதிக் கூட்டமொன்றில் திரு. வே. பாலகுமாரன் எழுப்பிய கேள்வியையும், கருத்தில் எடுக்கவேண்டி உள்ளது. அதாவது, ''வலிகாமத்தின் வட பகுதியை அரசுப் படைகள் கைப்பற்றி, அங்கே சிங்கள மக்களைக் குடியமர்த்தி நிலத்தை அபகரிக்க முயன்றாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.''

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகிய கொக்கிளாய் - கொக்குத்தொடுவாய், திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகிய தென்னை மரவடி - அமரிவயல் பகுதிகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பாரிய இராணுவ முகாங்களுடன் சிங்கள மக்களைக் குடியமர்த்தி, அங்கே சிங்களக் கிராமங்களை அமைத்து வைத்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது, வலிகாமத்தின் கடற்கரையோரக் கிராமங்களில், சிங்களக் குடியேற்றங்களை ஏன் அரசு அமைக்கமாட்டாது? கிழக்கு மாகாணத்தை - மணலாற்றுக் கோட்டத்தை - அந்த வழிமுறைமூலம்தானே சிங்கள அரசு ஆக்கிரமித்து வைத்திருக்கின்றது?

அரசுகள் மட்டுமல்ல, தொண்டர் நிறுவனம் என்ற போர்வையில், சர்வோதயம் என்ற சிங்கள தேசத்து அமைப்பு, தமிழர் நிலத்தில் சிங்கள பௌத்த ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த எடுத்த மறைமுக நடவடிக்கைகள்பற்றி, அதன் தலைவர் திரு ஆரியரத்னா அண்மையில் இவ்வாறு தனது பேரினவாத வேலைத்திட்டத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்;

''1960களில் யாழ்ப்பாணத்தில், தமிழர்களுடன் சேர்ந்து நான் பத்துப் பாடசாலைகளை அமைத்தேன். இவற்றின் பெயர்கள் மடிகே பன்னாசிஹற'. 'அமுனுகம சிறி விபாஸி வித்யாலய', ஆனந்தசிமஹே வித்யாலய','எல்.எச் மெத்தானந்த வித்யாலய ...' என்றவாறு செல்கின்றன. இப்பாடசாலைகளை, தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்காக தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அமைத்தோம். அத்தோடு, அவற்றிற்கு நாம் சூட்டிய பெயர்கள் சிங்கள பௌத்த தலைவர்களுடையதாகும். இன்று (சிங்கள) இனத்தையும் (பௌத்த) மதத்தையும் பாதுகாப்பதாகச் சொல்லுபவர்கள் அன்று எங்கே சென்றிருந்தார்கள்? ''(30.7.95 - 'சண்டே ஒப்சேவர்' நேர்காணலில்).

வடதமிழீழத்தில் - குறிப்பாக யாழ்குடாநாட்டில் - சிங்களக் குடியேற்றங்களை அமைக்கும் ஆசை, சிங்கள அரசுக்கு நீண்டகாலமாகவே இருக்கின்றது.

காங்கேசன்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலையை அண்டிய பகுதியில் - தொழிற்சாலையில் பணிபுரிந்த சிங்களத் தொழிலாளிகளுக்கான விடுதிகள் என்ற போர்வையில் ஒரு சிங்களக் கிராமத்தை திருவாளர் சிறில் மத்தியு அவர்கள் உருவாக்க முனைந்ததை, எமது மக்கள் மறக்கமாட்டார்கள். அதுபோல - எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் - நாவற்குழியில் ஒரு சிங்களக் குடியிருப்பு ஒன்றை உருவாக்க அன்றைய அரசு முயன்று தோற்றதையும், தேர்தல் தொகுதிகள்தோறும் சிங்களப் பாடசாலைகளை அமைத்து - அரசமரங்கள் இருந்த இடங்களில் எல்லாம் புத்த விகாரைகளை நிறுவி - குடாநாட்டைச் சிங்கள பௌத்தமயமாக்க அரசு எடுத்த முயற்சிகளையும் எமது இளம் சந்ததிக்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றோம்.

இந்தப் பின்னணிகளுடன் பார்க்கும்போது, எமது போராட்டம் பலவீனப்பட்டால்...... வடதமிழீழத்தில் முதலில் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கும் சிங்களக் குடியேற்றங்களின் அமைவிடம் எதுவாக அமையும் என்பதை ஊகித்துப்பார்க்க, கட்டுரையின் ஆரம்பத்திலுள்ள இரண்டு கேள்விகளுமே போதுமானவை.

சிங்களப் பேரினவாதிகளுக்கு ஆசை கொஞ்சம் அதிகம்தான்! ஆயினும், தமிழினம் இராணுவரீதியாகப் பலவீனப்பட்டால், பேரினவாதத்தின் ஆசைகளை - பலத்தைப் பயன்படுத்தி நிறைவேற்றிவைக்கும் உறுதிப்பாடும் சிங்கள அரசுக்கு உண்டு. எனவே என்றுமில்லாத அளவுக்கு, புலிகள் இயக்கத்தின் படைபலம் பெருக வேண்டிய அத்தியாவசிய தேவையை எமது மக்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். O

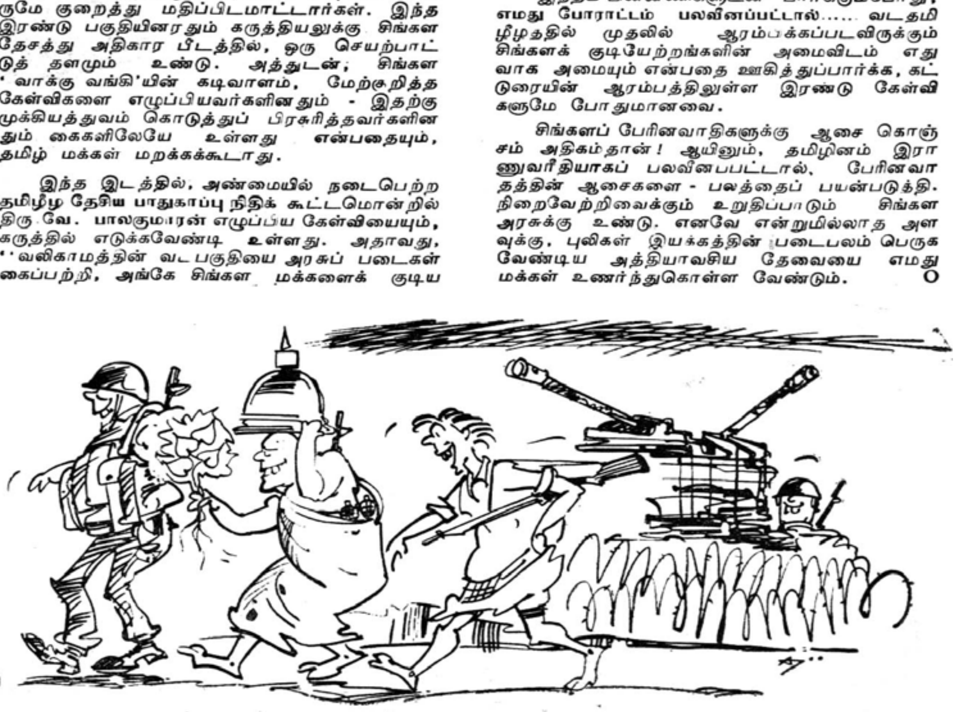

கற்பூர வாசத்தைக் கழுதை அறியாதே!

உலைக்களம்

- வியாசன்

வானத்துத் தேவதை பூமிக்கு வருகின்றாள்,
வரம் கேட்கக் காத்திருப்பவர்களே
வரிசையாக வாருங்கள்.
''வெண்தாமரைத்'' தட்டேந்திய 'வெடியரசி'
வீதிக்கு வருகின்றாள்.
எல்லோரும் எழுந்து நில்லுங்கள்.
'நவாலி நரபலி'யின் நாயகி உலாவருகின்றாள்.
பிக்குகளே 'பிரித்'தோதுங்கள்.
தலதாமாளிகையின் தங்கக் கலசமே !
'சந்திரிகா'வுக்கு வாழ்த்துக் கூறுக.
அலரிமாளிகை அலங்கார ரூபிணி
'கொரகொல்லைச் சமாதி'யைக்
கும்பிடவருகின்றாள்.
எடுபிடிகளெல்லோரும் எழுந்து புறப்படுக.
நாடாண்ட பண்டார நாயக்கா திருமகளே !
ஈடாடிக் கொண்டிருக்கும் ரத்வத்த மருமகளே !
செந்தமிழர் குடியழிக்கத் தேரெடுத்த சீமாட்டி !
தேசமெல்லாம் தீமூட்டும் சிங்களவர் பெருமாட்டி !
தாய் வாழ்வு வாழ்க ! தமிழ் வாழ்வு வீழ்க.
''கட்டியக்காரக் கதிர்காமரே'' வருக !
இதை எட்டுமுறை சொல்லுக.
என்னது ?
உன்னால் முடியாதா ?
கதிர்காமா எதிர்வாதமா புரிகின்றாய் ?
என்ன ; உனக்குத் தமிழே தெரியாதா ?
மன்னிக்க ;
ஆத்திரத்தில் அவசரப்பட்டு விட்டேன்.
உன்னைப் போலொருவன்
உலகத்தில் கிடையாது.
அடிமைக்கு நீயே அசல்.
தமிழே தெரியாத தமிழனே !
காக்கை வன்னியனின் கடைசித் தம்பியே !
ஆங்கிலத்தில் சொல்லு அதுபோதும்.
அடுத்து ''ஆராத்தியெடுக்கும் அழகி'' யார் ?
பத்மாவா ?
பலே ; பொருத்தமான பொடிச்சி.
''பல்லக்குக்காவி செல்லச்சாமி''யே !
பக்கத்தில் வருக.
நல்ல பலசாலிகள் நாலுபேர் வேண்டும்.
கனதூரம் 'காவ வேண்டும்'
இடையிடையே 'காலும் பிடிக்கவேண்டும்.'
எச்சில் துப்பும்போது
'இருகையில் ஏந்தவேண்டும்.'
எவரெவரென்று பேர்சொல்லு பார்க்கலாம் ?
''உடுப்பிட்டிச் சிங்கம் சிவா''
''திருமலைச் செயல்வீரன் சம்பந்தன்''
''அத்தியடிக் குத்தியன் டக்ளஸ் தேவானந்தா''
மற்றது யார் ?
''மாணிக்க தாசன்.''
அச்சா ; அருமையான தெரிவு.
இவர்களுக்கு
எலும்புகூட எறியவேண்டியதில்லை.
பழைய செருப்புக்கே
பல்லிளிக்கக் கூடியவர்.
நிலபாவாடை விரிப்பவன் யார் ?
''நீலன் திருச்செல்வம்''
சபாஷ்.
அள்ளக் குறையாத அறிவுத் திலகத்துக்கு
வெள்ளைத் துணிவிரிக்கும் வேலையா?
வெகு பொருத்தம்.
ஆயிரம் கண்ணுடைய ஆத்தாளுக்கு
சாமரம் வீசுவது யார்?
'அஷ்ரப்' பை அழைத்து வாருங்கள்.
கவரி பற்றி வீசட்டும். காற்று வரட்டும்.
பெற்ற தாயைக்கூட நிறுத்து விற்கும்
எட்டப்பர் கூட்டமே!
தமிழனின் மானத்தையும், வீரத்தையும்
எங்கே அடகு வைத்தீர்கள்?

கசாப்புக்கடை வாசற் காகங்களாகக்
கழிவுகள் தூக்கவா காத்திருக்கின்றீர்?
உங்களையும் ஒருத்தி பெற்றாளே
என்ன பாவம் செய்தாளோ!
எத்தனை வதைக்கிடையில் எம்நாடு.
நீங்கள் பத்திரிகையில் பார்த்தது பாதி
பாழிருட்டில் போனது மீதி.
நெடிய பனையாய் நிமிர்ந்துள்ள தேசத்துக்கு...
கொடிய விஷமேற்றக் குதிப்பவர்களே
தமிழன் எதிரியால் அழிந்ததை விட
துரோகியால் எரிந்ததே அதிகம்.
இந்த வரலாறு இன்றுவரை நீண்டு
உங்களிடம் வந்து முடிகிறது.
உதிரம் சொரிந்து வளர்த்த உரிமைப் பயிரை
கருக விடச் சொல்லும் கறுப்புச் சட்டைகளே!
நாளை காலமெழுதும் தீர்ப்பின்
வாயில் விழுந்து போவீர்கள்.
நாங்கள் காற்றிடமிருந்து காப்பாற்றி
போற்றி வணங்கும் 'புனித நெருப்பை'
ஊதியணைக்கும் உரிமையை
உங்களுக்குத் தந்தது யார்?
கானல் நீரில் கை நனைக்கத் துடிப்பவரே!
கனவிற் கண்ட தெருவில்
பயணம் புறப்பட்டு
இன்று காடுமாறி விட்டீர்கள்.
இனி வீடுவர மாட்டீர்கள்.
விடுதலைப் போராட்ட மென்பது
வாய் கிழியும் வார்த்தைகளாலான
வானவில்லல்ல.
புள்ளடி போடும் கள்ள வியாபாரமல்ல.
அது உயிர் கொடுத்து வாங்கும் உரிமம்.
சத்தியத்துக்கான யுத்தம்தான்
உரிமைக்கான திசைகாட்டும்.
வழிதவறாத 'நேர்கோடே' வழிகாட்டும்-
உயிர்ப்பூவே விடுதலைக்கு உரியமலர்
'பிள்ளைகளின்' பொன்னுடலம் வீழும்
ஒவ்வொரு கணமும்
பூமிப்பந்தே புல்லரித்துக் கொள்ளும்.
காற்றின் கண்களும் கலங்கும்.
மேகங்கள் கூட மௌனமாகும்.
நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் நெருஞ்சி குத்தும்.
உங்களுக்கு இவையொன்றும் உறைக்காது.
வேரிழந்து போன மரங்களுக்கு
நீரினைப் பற்றி எப்படித் தெரியும்?
உங்களை எவர்தான் கணக்கிலெடுத்தார்?
சுவர் வெடித்தும்;
கூரை சிதிலமாகியும் விட்ட
பழைய வீட்டுக்கு எவர்தான் வர்ணம் பூசுவர்
என்றாலும்...
பத்திரிகைகள் படிக்கும் போதுதான்
பற்றிக் கொண்டு வருகிறது.
விடுதலைக்கு அதிகவிலை கொடுத்து விட்டும்
விஸ்வரூபமாக நிற்கும் எங்கள் தலைவிதியை
தூரத்திலுள்ள
நீங்களெப்படித் தீர்மானிக்க முடியும்
கற்பூர வாசத்தை கழுதை அறியாதே;
தந்ததைத் தின்றுவிட்டுச் சரிந்து படுக்காமல்
உங்களுக்கேனிந்த ''ஊர்த்துளவாரம்?''
இரும்படிக்கும் இடத்திலே
இலையானுக்கு என்ன அலுவல்?
சுதந்திரத்துக்குப் போராடும் மக்களுக்கு
சோற்றுப் பிண்டங்கள்
சுற்றறிக்கை விடுவதேன்?
மனுஷனாகப் பிறந்ததுகளுக்கு
வெட்கம், ரோசம் வேண்டும்.
அதையெப்படி உங்களிடம் எதிர்பார்ப்பது?
மனிதர்களுக்குத்தானே அது!

புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்